

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

Ε Σ Τ Ι Α

ΙΟΥΛΙΟΣ—ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

1892

7

ΕΣΤΙΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΙΔΡΥΘΕΝ ΤΩ 1876

Βραβευθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Παρισίοις Συλλόγου πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν
ἑλληνικῶν σπουδῶν ἀξιοθὲν ἀργυροῦ μεταλλίου ἐν τῇ
ἐκθέσει τῆς Δ' Ὀλυμπιάδος καὶ χαλκοῦ ἐν τῇ
Παγκοσμίῳ Ἐκθέσει τοῦ 1889.

ΙΟΥΛΙΟΣ—ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

1892

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἘΣΤΙΑΣ : ΟΔΟΣ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΥ 12

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Πρωτότυπα

- Ἀνδρέα Καρκαβίτσα :** Ἡ ἀγάπη μου σ. 65.
Ἀλεξάνδρου Παπαδοπούλου : Ἡ καλή Μοῖρα σ. 81.—Δυὸ νοητιές 177.—Ἀληθής φίλη 369, 392, 404.
Ἰακώβου Πολυζῶ : Τὰ τρία φλωριά σ. 161, 180, 201, 213, 232, 241.
Μίτση Χατζοπούλου : Ἡ Κουμπάρα σ. 337.
Μ. Α. Οἰκονομάκη : Ὁ φίλος μου σ. 140.—Πότε πιστεύει σ. 238.—Ἡ γειτόνισσα σ. 346.

Μεταφρασμένα

- Ἀλφόνσου Δωδέ :** Ὁ Φάρος σ. 60.
HANNAH LYNCH : Κόραϊ τῆς Ἑλλάδος σ. 1, 22, 37, 56, 69, 84, 101, 124, 136, 154, 172, 183, 195, 218, 225, 248, 261, 278, 295, 310, 325, 340, 359, 373, 390, 401.
 Δεσφίς Ἴων (γαλλ.) σ. 255.
 Τὸ δῆλημμα (γερμ.) σ. 257.

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

- Α. Βρανᾶ :** Ἡ ψυχὴ μου σ. 348.
Μ. Γιαννομάκη : Δυὸ δυὸ σ. 94.—Τὸ λουλούδι σ. 188.
 Εὐσας : Εὐτυχία σ. 366.
Δ. Ἡλιακοπούλου : Ὡς τὴν ἐκκληροῦλα σ. 319.
Κ. Μάνου : Ἡ κόρη τοῦ Ἰερβά σ. 46.—Ἰουδιθ σ. 74.

Β' ΕΣΑΜΗΝΙΑ 1892.

- Δ. Μάγορη :** Ἄφρος σ. 86.—Εἰδύλλιο τῆς ἐποχῆς μας σ. 123.
Σ. Μαρτζώκη : Τὸ ψαλίδι σ. 55.—Σὲ μιά μούμια σ. 129.—Ὁ ποιητὴς σ. 238.
Α. Πάλλα : Τὸ πουλί μου σ. 109.
Γ. Πολέμη : Ἄρτεμις σ. 193.
Γ. Σουρῆ : Ἡ τιμὴ σ. 399.
Β. Γ. Στεφελίδου : Τρέλλα σ. 270.
 Ποιητικὰ ἀπαρχαὶ σ. 159.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ

- Δ. Ἡλιακοπούλου :** Ἡ οἰκία ἐν ἧ ἐγράφη ὁ ὕμνος εἰς τὴν Ἐλευθερίαν σ. 141.
Δ. Κακλαμάνου : Ἐρνέστος Ρενάν σ. 214.
Μικρογιάννη : Γαλλικὰ σ. 49.
Κ. Παλαμᾶ : Βιβλία καὶ συγγραφεῖς σ. 26, 94, 156, 204.
 Ὁ ποιητὴς Τένουσον σ. 266.
 Ὁ ποιητὴς τῶν Νυκτερίδων σ. 385.
 Φιλαδέλφειος ἀγών σ. 273, 289, 305.
 Μία ἐπιστολὴ τοῦ Ζολᾶ σ. 46.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ

- Α. Κουρτίδου :** Φοιτητὰ ἐν Ἀθήναις κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους σ. 97, 118, 133.
Π. Ν. Παπαγεωργίου : Βυζαντινὸν Προσκυνητήριον ἐν Θεσσαλονικίᾳ σ. 13, 94.
Γ. Σωτηριάδου : Γουλιέλμος Δαῖρπελδ σ. 8, 19.—

Αί παρά την Πύκκα άνασκυφί σ. 318, 330, 381, 408. 178, 194, 210, 230, 243, 260, 276, 292, 309, 323, 339, 358, 372, 389, 403.

Αί κόραι τής Άκροπόλεως σ. 398.

ΠΕΡΙΗΓΗΣΕΙΣ

σ. 29, 109, 349.

Α. Καρκαβίτσα: Οί Δελοί σ. 113.

Ραζάνη σ. 268.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ

Θ. Βεζυλιανίτου: 'Η Δούκισσα τής Πλακεντίας σ. 145, 166.

Βερολίνη: (μεταφρ. Σ. Λάμπρου). 'Η "Άλωσις τής Καρχηδόνας σ. 353.

Μ. Ι. Μαρκόπουλι: Σημείωμα ιστορικόν σ. 177.— 'Η τελευταία επί τουρκοκρατίας διοικ. όργανωσις τής κοινότητος Κάστρου Ναξίας σ. 333.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ

Δ. Κακλαμάνου: Οί νόμοι τής μιμήσεως σ. 33.

Ο. Ρουσόπουλου: Τηλεχημικά σ. 317.

'Αντισθησία τής γυναικός σ. 42.

Γάτοι και πίθηκοι σ. 104.

'Επιστημονικά ανάλεκτα σ. 29, 44, 78, 190, 239, 255, 286, 347, 366.

'Εφευρέσεις και άνακαλύψεις σ. 272.

Ναημοσύνη των ψιττακών σ. 199.

'Ορεινά άστεροσκοπεΐα σ. 87.

ΔΙΑΦΟΡΑ

'Η ήθικη και το κήρυγμα σ. 209, 235, 244.

'Ιστορία και κατασκευή των βιβιδίων σ. 151.

Οί έκκατομμυριοῦχοι σ. 284.

Φιλοσοφία του καπνοῦ σ. 75.

'Εξ έργων του Ρενάν σ. 253.

ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΑ

Το σαλαπάτημα σ. 79.

Χασάν μπαμπάς σ. 188.

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΗΧΩ

σ. 11, 18, 35, 53, 68, 83, 99, 117, 131, 149, 165,

ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΑ

ΥΓΙΕΙΑ ΚΑΙ ΥΓΙΕΙΝΗ

σ. 108, 142, 349.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

σ. 32, 48, 63, 80, 96, 128, 160, 223, 239, 255, 286, 350, 382.

ΕΔΩ Κ' ΕΚΕΙ

σ. 30, 63, 110, 206.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

σ. 63, 110, 207.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΡΙΟΝ

σ. 14, 107, 175, 224, 302, 382.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

σ. 15, 31, 47, 79, 111, 143, 255, 351.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

σ. 31, 79, 350.

ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ

σ. 15, 46, 80, 128, 191, 382.

ΧΡΟΝΙΚΑ

σ. 16, 32, 48, 64, 80, 96, 112, 128, 144, 160, 176, 191, 207, 223, 239, 256, 271, 287, 303, 319, 335, 351, 367, 383, 399, 412.

ΠΑΙΓΝΙΑ

σ. 16, 32, 64, 96, 144, 176, 240, 288, 320, 368.

ΕΙΚΟΝΕΣ

σ. 47, 64, 144, 192, 208, 224, 270, 304, 336, 352, 383.

ΕΙΚΟΝΕΣ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑΙ

Θερινή έσπέρα σ. 9.—Τυρολις σ. 24.—Χαμένη Εύτυχία σ. 41.—Με την βροχήν σ. 89.—Μικρούλα σ. 121.—Καλήν νύκτα σ. 137.—'Ο καθρέπτης σ. 145.—Ευχάριστος έπιστολή σ. 169.—Το γατάκι σ. 184.—'Αντίζηλοι σ. 280.—Καλός θεός σ. 315.—Ρωμαΐα σ. 377.

ΠΡΟΣΩΠΟΓΡΑΦΙΑΙ

Γουλιέλμος Δαίρπελδ σ. 8.—Γλάδστων σ. 40.—Βίσιμακο σ. 73.—Ρενάν σ. 201.—'Η τελευταία εικών του Ρενάν σ. 216.—Τένουσον σ. 224.—'Ο βασιλεύς Γεώργιος και η βασίλισσα 'Ολγα κατά τους γάμους των σ. 233.—'Ο διάδοχος του Ρωσικού θρόνου σ. 241.—'Ο βασιλεύς Γεώργιος και η βασίλισσα 'Ολγα κατά νεωτάτας φωτογραφίας 248-249.—'Ο διάδοχος του Δανικού θρόνου σ. 265.—'Ο κατάδικος άνθρωπος σ. 271.—Σαβιέ Μαριέ σ. 287.—'Η βασίλισσα τής Βυρτεμβέργης σ. 304.—'Αγριολούλουδα σ. 329.—Φερδινάνδος Λεσσέψ σ. 336.—'Η σύζυγος του Λεσσέψ σ. 351.—'Ο ύποστράτηγος Δάδδς σ. 352.—'Ο βασιλεύς των σιδηροδρόμων σ. 383.—Κάρολος Λεσσέψ σ. 399.

ΔΙΑΦΟΡΟΙ

Το χρυσούν βόδιον του Πάπα σ. 48.—'Η άμαξα του βασιλέως τής Δαχομέης σ. 58.—Γάτοι και πίθηκοι σ. 104-105.—Οίκία του Σολωμού έν Ζακύνθω σ. 144.

—Ριπίδια σ. 152-153.—Το πλοΐον του Κολόμβου σ. 192.—Ναήμων ψιττακός σ. 200.—Το πρόβλημα τής εκατόμυθης σ. 223.—Τροχόδρομος κατάβρεκτής σ. 272.—'Η μεγάλη γέφυρα τής Ν. 'Υόρκης σ. 328.—Κυβιστητήρ σ. 360.—'Ο φόνος τής Βιοργινίας υπό του πατρός σ. 361.—'Ο όδοντοίατρός σ. 384.

ΑΝΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

'Η 'Ιθάκη σ. 25.—Αί Πλαταιαί σ. 111.—Δελοί σ. 120.—Το θέατρον τής 'Επιδαύρου 216.—'Ολύμπια σ. 297.—Τουρκικός πύργος σ. 213.—'Η πλατεία Γεωργίου έν Κερκύρα σ. 393.

Η ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΑΣ

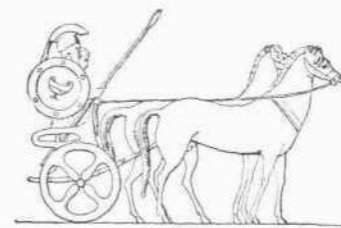
'Ολυμπιακοί άγώνες σ. 56.

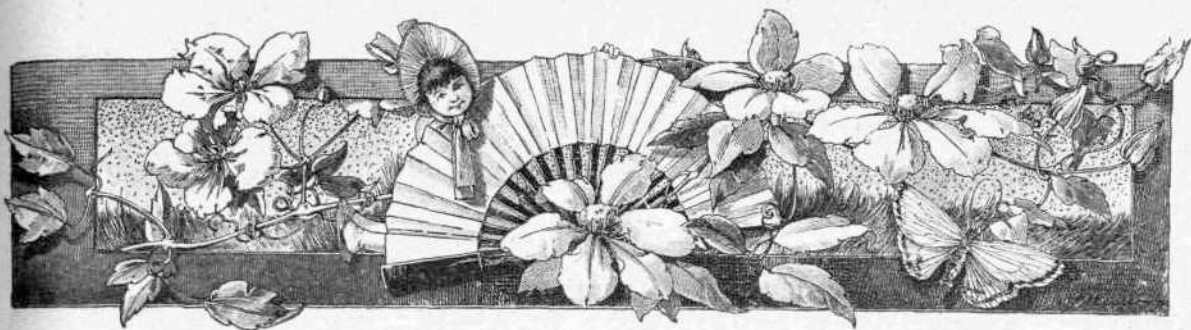
ΑΝΑ ΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΗΝ

'Η Τραπεζούς σ. 72.

ΠΑΙΓΝΙΑ

Πρόβλημα δάμας σ. 32.—Αυγόν εύπειθές και αυγόν άπειθές σ. 64.—'Η σπασμένη φιάλη σ. 96.—'Η πυκνότης του άνθρακικού όξέως σ. 444.—Το μηχανόν κιβώτιον σ. 176.—Πίδαξ δι' αΐθουσαν σ. 240.—Θέατρον φασουλίδων σ. 288.—Κρασί και νερό σ. 320.—'Η μαγευμένη άνθοδέσμη σ. 368.

ΚΟΡΑΙ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ HANNAH LYNCH

Μ Ε Ρ Ο Σ Α'.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Εἰς τὴν Σαξωνικὴν πρεσβείαν.

Ποτὲ ἄλλοτε τόσος πολὺς καὶ ἐκλεκτός κόσμος δὲν εἶχε συρρευσεῖ εἰς τὴν Σαξωνικὴν πρεσβείαν. Κατὰ τὰς ἐννέα, αἱ ἄμαρξαι ἐπιστρέφουσαι καὶ ἀπὸ τοῦ ὀλόφωτον μέγαρον, ἀπεπέλουν σειρὰν ἀδιάκοπον, ἐκ τῶν ἄκρων τῆς ὁδοῦ Πατησίων μέχρι τῆς πλατείας τῆς Ὀμοιοίας. Μεταξὺ τῶν προσκεκλημένων ἦσαν καὶ ὁ πρωθυπουργός τῆς Ἑλλάδος καὶ οἱ πρέσβεις ὅλοι, καὶ ὅσοι ξένοι ἐπίσημοι ἔτυγχε τότε νὰ τιμῶσι τὰς Ἀθήνας μετὰ τὴν παρουσίαν των ὁ δὲ ἀριθμὸς των δὲν ἦτο μικρός, καθόσον ὁ γειμὼν εἶχεν ἠδὴ ἀρχίσει. Μεταξὺ αὐτῶν ἦσαν δύο τρεῖς πρίγκηπες Ῥώσσοι, ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ πρέσβεως των, δύο γνωστότατοι Ἀγγλοὶ βουλευταί, μεταβαίνοντες δι' Ἀθηνῶν εἰς Κωνσταντινούπολιν ἐπὶ σκοπῷ νὰ παρουσιασθῶσι εἰς τὸν Σουλτάνον καὶ νὰ υποβάλωσι ἐμπιστευτικῶς εἰς τὴν Μεγαλειότητά του τὰς ὑπὲρ Τουρκίας ἰδέας των, χάριν των ὁποίων θὰ ἐλάμβανον ἴσως ὡς ἐνθυμήματα ἀδάμαντο-κολλήτους ταμβακοθήκας. Παρεκτός Γάλλου μαθηματικοῦ, κατ' εὐθείαν ἐκ Παρισίων ἐλθόντος, ἦσαν μεταξύ τῶν προσκεκλημένων καὶ πέντε ἢ εἰς διάστημα ἀρχαιολόγοι, ἀντιπροσωπεύοντες Εὐρώπην καὶ Ἀμερικὴν, καὶ ὑποκρύπτοντες διὰ τυπικῆς φιλοφροσύνης τὴν βασιλεύουσαν μεταξύ των ψυχρότητα, ἐξαιρουμένων, ἑναεῖται, τοῦ διαπρεπούς Γάλλου ἀρχαιολόγου καὶ τοῦ διαπρεπούς Γερμανοῦ συναδέλφου του, οἱ ὁποῖοι, εἰλικρινέστεροι τῶν ἄλλων, δὲν ὑπέκρυπτον τὴν ἀμειψαίαν ἀντιπάθειάν των. Παρευρίσκετο δικαιωματικῶς εἰς τὴν συναναστροφὴν καὶ ὁ πασίγνωστος δόκτωρ Ἰαροβίσκις, μόλις ἐπιστρέψας ἐκ τῶν συγχρόνως ἐνεργουμένων ἀνασκαφῶν του εἰς Πέργαμον καὶ εἰς Ἀργας, ὡμίλει δὲ κατὰ τὸ συνήθες πρὸς τοὺς διαφόρους ξένους, κατὰ τὴν πατριδα του ἕκαστον, εἰς ὅλας τῆς

γῆς τὰς γλώσσας, προφέρον τὴν μίαν χειρότερα τῆς ἄλλης. Παρευρίσκετο καὶ εἰσὺς εἰς Ἴρλανδίας καθηγητής, διατρέξας ἐν βίῃ τὴν Ἑλλάδα ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν, προτιθέμενος δὲ νὰ δημοσιεύσῃ ἐκτενὲς σύγγραμμα περιέχον τὸ πόρισμα τῶν ἐμβριθῶν μελετῶν του περὶ ἡθῶν καὶ ἐθίμων τῶν Ἑλλήνων. Ἦτο ἐκεῖ καὶ τὸ ἄνθος τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας τῶν Ἀθηνῶν πρίγκηπες Φαναριῶται, κόμητες ἐκ Ζακύνθου καὶ Κερκύρας, πρὸς δὲ καὶ πρῶν ἔμποροι ἢ τραπέζιται, πλουτήσαντες εἰς Κωνσταντινούπολιν, Ἀλεξάνδρειαν ἢ Λονδίνον. Ἐκτὸς αὐτῶν ἦσαν καὶ εἰς Ἑλλην ποιητής, ἐπιτηδευόμενος ἐπιτυχῶς τὸν Παρισινὸν κατὰ τοὺς τρόπους καὶ τὴν ὀμίλιαν, — καὶ ἄλλος, ἀγγλομαθὴς αὐτός, μεταφράσας τὸν Βύρωνα εἰς τὸ πεζόν, ἐπισκερθεὶς δὲ καὶ τὸν τάφον τοῦ ποιητοῦ εἰς Ἀγγλίαν καὶ προσπαθὼν, μετὰ τὴν ἐπάνοδόν του ἐκεῖθεν, νὰ ἐπιδεικνύῃ ὑφὸς Ἀγγλοῦ λογιῶν διὰ τοῦ ἀπαθούς Βρεττανικοῦ βλέμματος μὲ τὸ ὅποιον ἐπεσκόπει, ὡς εἰς ὕψους, τὰ περὶ αὐτὸν μικρολογήματα. Ὅσοι καὶ ὅσοι ἐκαλλιέργουν τὴν μουσικὴν εἰς τὸ ἄστυ τῆς Παλλάδος εἶχον ἐπίσης προσκληθῆ τὴν ἐσπέραν ἐκεῖνην. Πολλὰ τῶν δεσποινίδων ἦσαν εὐεδαῖς, αἱ πλείοστεραι εἶχον στολισθῆ μὲ φορέματα λαμπρὰ καὶ μὲ ἀσθονίαν πούδρας, ὅλαι δὲ εἶχον μεγάλους, ζωηροὺς ὀφθαλμούς. Τὰ πολὺχρσα παρισινὰ φορέματά των, καὶ τὰ πολυειδῆ κοσμητήματα, καὶ οἱ ἀδάμαντες, καὶ οἱ γυμνοὶ ὦμοι καὶ βραχίονες, ἐσχημάτιζον ἀντίθεσιν ζωηρὰν πρὸς τὸ συμπυκνούμενον μαῦρον πλῆθος τῶν βελαδωμένων ἀνδρῶν. •

Ἡ πολυἀριθμὸς καὶ ἐκλεκτὴ αὕτη συνάθροι-σις ἐγένετο πρὸς τιμὴν, ἢ ἐπὶ εὐκαιρίᾳ, τῆς εἰς τὴν γενέτειραν πόλιν ἐπιστροφῆς τῆς δεσποινίδος Φωτεινῆς Νατσελγούδερ, διασῆμου κλειδοκυμβαλι-στρίας, φίλης καὶ ἀντιπάλου τοῦ Rubinstein, μαθητριάς τοῦ Liszt, ἐφαγγίλου σχεδὸν τοῦ διδασκαλοῦ τῆς, ὁ ὁποῖος δημοσίᾳ εἰς Βιέννην τὴν ἐπωνόμασε βασιλισσὴν τοῦ κλειδοκυμβαλοῦ,

σύνθρονον δηλαδή εἰς τὸ ἀνεγνωρισμένον βασιλείον του. Ἡ κοινωμία ὀλόκληρος τῶν Ἀθηνῶν κατείχετο ὑπὸ ἀνυπομόνου περιεργείας νὰ τὴν ἀκούσῃ, ἔτι δὲ μᾶλλον νὰ τὴν ἴδῃ. Δὲν ἐξηκριβώθη ποτέ, ἀλλ' οἱ συμπερασμοὶ ἀνεβίβαζον εἰς μέγαν ἀριθμὸν τὸ ποσόν, διὰ τοῦ ὁποίου ἡ βαρωνίς Χοενφέλς κατῴρθωσε νὰ ἔχῃ πρώτη αὐτὴ τὴν Νατσελγούβερ εἰς τὴν συναναστροφὴν της, ὑπερβᾶσα τὰς προσφορὰς ἄλλων ἀντιζήλων. Οἱ μᾶλλον πεπειραμένοι περιώριζον τὸ ποσὸν εἰς τετραψήριον μόνον ἀριθμὸν, βασιζόμενοι εἰς τὴν ἐγνωσμένην τῶν ἐκ Γερμανίας βαρωνίδων ἐκτίμησιν τῆς ἀξίας τῶν χρημάτων. Οἱ περισσότεροι ὁμῶς ἀνέφερον ποσὰ γραφόμενα μὲ πέντε τουλάχιστον ἀριθμούς, ἐσχολιάζον δὲ τὸ πρᾶγμα, καθὼς συνήθως οἱ ἄνθρωποι τῆς καλῆς κοινωμίας σχολιάζουσι τὰ ἀφωρῶντα τὸν φιλοξενουῦντα αὐτούς, ἐνῶ τοὺς φιλοξενεῖ.

Ἐν μέσῳ τῆς βαθυλωνίας τῶν λαλουμένων ἐκεῖ γλωσσῶν, ἐπεκράτει ἡ γαλλικὴ. Μεταξὺ τῶν ἀνταλλασσόντων πολυγλώττους χαιρετισμούς καὶ χαιριεντισμούς, περιεφέρετο μόνος ἀπὸ αἰθούσας εἰς αἰθούσαν νέος ξανθός, ὠχρός, μὲ ἔκφρασιν ἀνθρώπου ξένου, ἔχοντος τὴν συναίσθησιν τῆς δειλίας του, τῆς ἀπομονώσεώς του ἐν τῷ μέσῳ ἀγνώστων, καὶ τῆς ὡς ἐκ τούτου στενοχωρίας του. Ἐφαίνετο ὡς φοβισμένος, ὡς προφυλαττόμενος μὴ τὸν παρατηρήσῃ τις ἐκεῖ ἢ τοῦ ἀποτείνῃ τὸν λόγον. Ἔστρεφε περὶ αὐτὸν ἀνησυχούς τοὺς ὀφθαλμούς, ὀφθαλμούς γαλανούς, τὸσον γαλανούς καὶ ἀνησυχούς, τὸσον ἀφελείς τὴν ἔκφρασιν, τὸσον παιδικούς, ὥστε ἀνεδείκνυον ἔτι νεκρότερον τὸ νεκρὸν τοῦ προσώπου καὶ τοῦ παραστήματός του. Εἰκοσαετῆς περίπου, εὐρίσκετο εἰς τὰ πρόθυρα τῆς ἀνδρικής ἡλικίας, τὴν ὁποίαν προανήγγελλε μόλις ξανθὴ σκιά ἀπλουμένη ὡς κηλὶς παραλλήλως τοῦ ἄνω χειλίου του. Ἐκ τῆς ἡσυχίας τοῦ μονήρους προγονικοῦ του μεγάρου εἰς τὴν ἐξοχὴν τοῦ Ρουπόλδεν-Κίρχεν, εἰσῆρχετο ἤδη πρῶτον εἰς τὴν τύρβην καὶ λάμψιν τῆς ζωῆς, ἔχων ὡς μόνον προπαρασκευῆν κατὰ τῶν ποικίλων παθῶν καὶ περιπλοκῶν της, τὴν παρθενικὴν ἀνατροφὴν τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ἀπὸ μητέρα τρυφερὰν καὶ νευροπαθῆ, καὶ τὴν λατρεῖαν τῆς μουσικῆς τὴν ὁποίαν ἐκ τῆς μητρὸς του ἐκληρονόμησεν. Ἦτο κατὰ τὴν ἐξωτερικὴν περιβολὴν, τύπος ἀριστοκράτου Γερμανοῦ, μὲ πρόσωπον ἀπαθές, μὲ καρδίαν τρέμουσαν ἐκ δειλίας παρθενικῆς, ἔκρινε τὸν κόσμον κατὰ τὸ μέτρον τῆς ἰδίας του ἀπειρίας, φοβούμενος αὐτὸν καὶ συγχρόνως ἐλκυσόμενος ὑπ' αὐτοῦ, συναισθανόμενος, ἀορίστως ἔτι, συγκινήσεις περιεργείας διὰ τὸ ὠραῖον φῶλον, καὶ καταλαμβάνόμενος ὑπὸ ἐντροπῆς ἅμα κυρία τις τὸν παρετήρει.

— Τί νὰ εἶναι ὁ εὐμορφος αὐτός νέος, ἠρώτησεν ἡλικιωμένη κυρία, τῆς ὁποίας εἰλκυσε τὴν

μητρικὴν συμπάθειαν ἢ παιδικὴν δειλία τοῦ ἀπομονωμένου νεανίστου.

— Ὁ ξανθός ἐκεῖνος νέος, ὑπέλαθεν ὁ ἐρωτηθεὶς. Νόστιμος, ἀλήθεια! ὡσὰν κοριτσάκι.

Μὴ κακίας! ἐπανέλαθεν ἡ γραῖα. Ἐνα εὐμορφον νέον τὸν ζηλεύουν πάντοτε οἱ ἄνδρες! ἡ νεότης ἔχει χωριστὸν θέλημα! Ἀλλὰ ποῖος εἶναι αὐτός;

— Ὁ Ροδόλφος Ἐρενστάιν, ἀνεψιός τῆς Κυρίας Χοενφέλς. Ἐχασε τὴν μητέρα του ὁ καυμένος καὶ ταξιδεύει χάριν διασκεδάσεως. Βεβαίως μερικὰ ἀπὸ τὰς νέας κυρίας ἐδῶ θὰ τὸν εὐσπλαγχνισθοῦν.

— Ὑποθέτω ὅτι μὲ τὸ νόστιμον πρόσωπον καὶ μὲ τὸ μελαγχολικὸν ὄφρος του, δὲν θὰ δυσκολευθῇ νὰ εὕρῃ πρόθυμον παρηγορήτριαν.

— Τόσον τὸ καλλίτερον δι' αὐτόν, ἐπρόσθεσεν ὁ γαλλίζων ποιητής, ὁ ὁποῖος πλησιάσας ἔλαβε μέρος εἰς τὴν ὁμιλίαν. — Δὲν πρέπει κανεὶς νὰ πιστεύῃ ὅτι ἀκούει, εἰς αὐτὸ μάλιστα ἐδῶ τὸ κέντρον τῶν *cancans*. Ἀλλ' ὁμως λέγεται ὅτι ὁ ἀτυχῆς αὐτός νεανίσκος εἶναι τὸ τελευταῖον θῦμα τῆς Νατσελγούβερ.

— Ἀδύνατον, ἀνεφώνησε ἡ γερόντισσα, μ' ἔκφρασιν συμπαθοῦς φρίκης. Νὰ τὸν βλέπῃ κανεὶς, φαίνεται ἄγγελος!

— Ὑπάρχουν καὶ πεπτωκότες ἄγγελοι. Κυρία μου, ὑπέλαθεν ὁ ποιητής ὑψὼν τοὺς ὤμους καὶ κάμνων τὴν καλλιτέραν παρισινήν του ὑπόκλισιν, ἐνῶ ταυτοχρόνως ἐτόξευε πλαγίως βλέμμα προκλητικὸν εἰς τὸν καθήμενον πλησίον τῆς ἡλικιωμένης κυρίας φίλον, ὡς ἂν ἠρώτα ἐὰν ἡ ἐπιγραμματικὴ του παρατήρησις δὲν ἦτο ἀξία τοῦ Theophile Gautier ἢ τοῦ Dumas. Καὶ μὲ ὄφρος ἀνθρώπου ὅλως εὐχαριστημένου ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν του, ἐπρόσθεσε Γαλλιστί:

— L'ange n'est complet que lorsqu' il est déchu.

— Κακολογία πού τὴν ἔχετε οἱ ἄνδρες! Οὔτε τὸ φῶλον μας γλυτόνει τὴν γλωσσάν σας, οὔτε τὸ ἰδικόν σας φῶλον.

— Ἐνόμιζα, κυρία μου, ὅτι ἡ παροιμία ἀποδίδει εἰς τὰς γυναῖκας τὸ προτέρημα τοῦτο τῆς κακολογίας.

— Συκοφαντία, φίλε μου, καθαρὰ συκοφαντία! Ἡ κατασκευὴ παροιμιῶν εἶναι μονοπώλιον τῶν ἀνδρῶν, τὸ μεταχειρίζονται δὲ καὶ τοῦτο, καθὼς ὅλα, ἐναντίον μας. Δὲν ἔπεται ὅτι οἱ ἄνδρες πιστεύουν ὅσα λέγουν διὰ νὰ μᾶς σατυρίσουν, ἀλλὰ νοστιμεύονται περισσότερον τὸ βέλος ὅταν μᾶς τοξεύῃ, παρὰ ἐὰν στραφῇ ἐναντίον των, καθὼς τοὺς ἀξίζει. Ἐν τούτοις τὸ βέλος ταξιδεύει καὶ ρθάνει εἰς γενεὰν βλακωδετέραν, καὶ ἰδοὺ πῶς γίνεται ἡ παροιμία σου. Ἄν ζητῆς ἀπὸ τὴν παροιμίαν τὴν ἀλήθειαν, μὴ περιμένῃς νὰ τὴν εὕρῃς.

— Εἰς τὸ ἐξῆς, κυρία μου, μόνον ἀπὸ σῆς θὰ τὴν ζητῶ. Εἰπῆτέ μου λοιπὸν ἐὰν εἶναι ἀλήθεια ὅτι θ' ἀκούσωμεν ἐδῶ ἀπόψε τὴν Νατσελγούβερ.

— Ὡσὰν νὰ μὴ φαίνεται πολὺ βεβαία περὶ τούτου ἡ κυρία Χοενφέλς! Γνωρίζετε τί πρᾶγμα εἶναι αὐτὴ ἡ Νατσελγούβερ;

— Ὡ ναί! παράξενη ὅσον παίρνει ὁ λόγος... καὶ ἄσχημη, ἐπρόσθεσε στενάζων ὁ ποιητής.

Ὁ Ροδόλφος Ἐρενστάιν, οὔτε κὰν ὑποπευόμενος ἐν τῇ μετριοφροσύνῃ του ὅτι ἡ ἀλάνθαστος Κοινὴ Γνώμη, ἐξετάσασα τὰς πτέρυγας του, ἀπεράνθη ἤδη ὅτι δὲν ἦσαν ἄσπιλοι καὶ ἀμόλυντοι, εἶχεν ἀποσυρθῆ ὡς εἰς ἄστυλον ὑπὸ τὰ μεταξωτὰ παραπετάσματα παραθύρου, ὅπισθεν τῶν κλώνων ὑψηλοῦ ἀειθαλοῦς φυτοῦ. Καθήμενος ἐκεῖ ἐπὶ χαμηλοῦ καθίσματος, ἀπέλαυεν ἐν ἡσυχίᾳ τὴν ἀπαλλαγὴν του ἐκ τοῦ κινδύνου ὤμων γυμνῶν καὶ ζωερῶν μεγάλων ὀφθαλμῶν, χαιρῶν ὅτι μακρόθεν μόνον ἤρχοντο μέχρις αὐτοῦ καὶ τῶν μυρωμένων ἐσθήτων τὰ ἀρώματα, καὶ τῶν κινουμένων ριπιδίων ὁ ἦχος, καὶ ὁ θόρυβος τῶν ποικίλων γλωσσῶν συγχρόνως λαλουμένων. Ἐκλείει τοὺς ὀφθαλμούς διὰ νὰ ἐπανίδῃ νεορῶς τὸ ἀρχαῖον προγονικὸν μέγαρον εἰς Ροχόλδεν-Κίρχεν, καὶ ἐντὸς αὐτοῦ τὴν μητέρα του τῆς ὁποίας ἡ ὁμιλία καὶ οἱ τρόποι τῷ ἐφαίνοντο τώρα τόσον μᾶλλον ἡσυχώτεροι καὶ γλυκύτεροι καθὼς τὸν παρέβαλε πρὸς τὴν ζωηρότητα τῶν περὶ αὐτὸν λαμπροστολισμένων κυριῶν. Ἀλλ' αἰφνης κύριός τις, ἰδὼν αὐτὸν μακρόθεν διὰ μέσου τοῦ χρυσοκύκλου *monocle*, τοῦ κολημένου ἐπὶ τοῦ δεξιῦ ὀφθαλμοῦ του, τὸν ἐπλησίασε φωνάζων τὸ ὄνομά του καὶ τείνων καὶ τὰς δύο του χεῖρας, εἰς διπλὴν ἐνδειξιν χαρᾶς καὶ φιλίας.

— Χαίρω, ἀγαπητέ μου, χαίρω πολὺ ὅτι σὲ ἐπαναβλέπω! ἡ βαρωνίς μου εἶχεν εἰπεῖ ὅτι ἐπεριμένεσο εἰς Ἀθήνας, ἀλλὰ δὲν ἐφανταζόμην ὅτι θὰ σ' εὕρω ἐδῶ ἀπόψε.

— Ἐφθασα γθὲς, εἶπεν ὁ Ἐρενστάιν ἐγειρόμενος καὶ θλίβων τὰς πρὸς αὐτὸν τεινομένας χεῖρας. Τί πλήθος ἐδῶ, ἐπρόσθεσε. Μοῦ ἔφερε πονοκέφαλον ἡ ποικιλία τῶν γλωσσῶν ὅσας ἀκούω!

Ὁ νεοελθὼν, πλούσιος Ἕλληνας ἔμπορος ἐκ Τεργέστης, ἔφερεν ἐπιδεικτικῶς βελάδαυ τοῦ τελευταίου συρμού, καὶ μεγάλην λευκὴν καμῆλιαν εἰς τὴν κομβότρυπαν. Ρίψας τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς πενήμιου ἐνδυμασίας τοῦ νέου ἐξέφερε εἶδος στεναγμοῦ, ὡς φῶρον εἰς τὰς θλίψεις τοῦ βίου, καὶ εὐθὺς μετὰ τὸν στεναγμὸν εἶδος σφυρίγματος, τὸ ὁποῖον ἐξέφραζε φιλοσοφικῶς ὅτι τὰ πάντα ἐφήμερα, καὶ αἱ χαρὰ καὶ αἱ θλίψεις.

— Καθὼς βλέπεις, ὑπέλαθε, θέτων τὸν βραχίονά του ὑπὸ τὸν βραχίονα τοῦ Ροδόλφου καὶ σύρων αὐτὸν φιλικῶς ἐκ τοῦ παραθύρου, — καθὼς βλέπεις, ἡμεῖς ἐδῶ ἔχομεν ἀνάγκην ξένων

στοιχείων διὰ νὰ διασκεδάσωμεν. Ἡ λυπηρὰ ἀλήθεια εἶναι ὅτι μὲ τοὺς ἐντοπίους μας εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐλθῆς εἰς τερπνὰς κοινωνικὰς σχέσεις. Οὔτε νὰ ὁμιλήσῃς εἰξεύρουσι, οὔτε νὰ χορεύσῃς, οὔτε νὰ καθίσῃς, ὡς πολιτισμένοι ἄνθρωποι. Τὸ κάτω κάτω, φίλε μου Ἐρενστάιν, δὲν ἐπολιτίστησαν ἀκόμη!

— Φοβερὸν νὰ λέγῃ τις αὐτὸ διὰ τοὺς ἀπογόνους τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, εἶπε γελῶν ὁ Ροδόλφος.

— Ὡ, οἱ ἀρχαῖοι! ἀνεφώνησεν εἰρωνικῶς ὁ Ἀγγυρόπουλος, ἄρησέ τους ἡσύχους τοὺς ἀρχαίους! τοὺς βαρύνομαι θανασίμως! ἄς τοὺς χαίρεται ὁ Ἰαροβίσκης! τὸν βλέπεις ἐκεῖ πέρα; Αὐτός ἔχει μανίαν μὲ τὴν ἀρχαιότητα. Ὁμηρον εἰς τὸ πρόγευμα, Ὁμηρον εἰς τὸ γεῦμα, Ὁμηρον εἰς τὸ δεῖπνον! Πῶς δὲν στομαχιάζει! Ἀναγινώσκει τὸν Ὁμηρον εἰς τὸν ἐξώστην του μὲ τὸ φῶς τῆς σελήνης, καὶ τὸν ἔχει κάτω ἀπὸ τὸ προσκέφαλόν του ὅταν κοιμᾶται. Ἄν μ' ἐρωτῆς τὴν ἐνδόμυχον πεποιθήσιν μου περὶ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, τοὺς ἔχω ὅτι δὲν ἤξιζαν περισσότερον ἀπὸ τοὺς σημερινούς ἀντιπροσώπους των. Λόγια ὅσα θέλεις, καὶ γράμματα καὶ εὐγλωττία. Ἐγνωρίζον πρό πάντων πῶς νὰ χρωματίζουσι τὰ πράγματα καταλλήλως διὰ τὰ μάτια τῶν μεταγενεστέρων! ὁ λόγος ἐνός Ἀθηναίου εἶχε ἀνάγκην τῆς ἐπικυρώσεως εἰκοσι μαρτύρων ἀξιοπίστων, καὶ ὁμως τὴν σήμερον πιστεύομεν ὅσα εἶπον καὶ ἐξ αὐτῶν κρίνομεν τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας. Ἄν ἀκούσῃς καὶ τοὺς σημερινούς, τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος εἶναι τὸ μεγαλύτερον τῶν ἐθνῶν, αἱ δὲ Ἀθῆναι ἡ ὠραιότερα πρωτεύουσα τοῦ κόσμου! — αἱ Ἀθῆναι αὐταὶ πού βλέπεις!

Ἐπεριφέροντο, λέγοντες ταῦτα, εἰς τὰς αἰθούσας τῆς πρεσβείας. Ὁ Ἀγγυρόπουλος, διακόπτων αἰφνης τὴν διὰ τοῦ *monocle* ἐπισκόπησιν τῶν προσκεκλημένων, ἠρώτησε τὸν σύντροφόν του ἐὰν ἐπαρουσιάσθη εἰς κυρίας.

— Εἰς κανένα δὲν ἐπαρουσιάσθη, παρεκτός τοῦ Ἑλλήνου πρωθυπουργοῦ καὶ ἐνός Ἀγγλοῦ *attaché*.

— Ἄ! ἡ βαρωνίς ἀπεφάσισε νὰ σὲ ἀφήσῃ ἐξω ἀπὸ τὸν Παράδεισον. Ἐννοια σου, θὰ σοῦ εὕρω ἐγὼ καμῆλιαν Οὐρί. Εἶνε ἐδῶ ἀπόψε μία μελαγχρινή — ἡ ὠραιότερα νῆα τῶν Ἀθηνῶν. Τὰ γαλλικὰ της εἶναι ἀξία τοῦ Faubourg St. Germain. Ἐχει δὲ καὶ προίκα καλὴν, ἂν ἐρωτῆς καὶ διὰ τοῦτο. Καὶ τὰ μὲν καὶ ἡ δὲ θὰ μοῦ ἤρχοντο, ἀλλὰ δὲν ἦλθε ἀκόμη ἡ ὦρα μου νὰ κατακαθίσω. Πεταλοῦδα, φίλε μου, ἀπὸ ἄνθος εἰς ἄνθος, καὶ τὰ λοιπά. Αἱ!

Προτοῦ ὁ Ροδόλφος προσθᾶσῃ νὰ ζητήσῃ τὴν ἐξήγησιν τῆς παραδόξου ταύτης καὶ αἰνιγματώδους ἐξομολογήσεως, εἰς τὴν ὁποίαν μὲ ὄλην

του τὴν ἀπειρίαν διέβλεπε σκανδαλώδες τι, ἡ βαρωνίς Χοενφέλς ἦλθε πρὸς τοὺς δύο φίλους, μὲ πρόσωπον ἐκφράζον ἀνησυχίαν, καὶ κτυπῶσα ἐλαφρῶς μὲ τὸ ριπιδιὸν τῆς τὸν ὦμον τοῦ ἐκ Τεργέστης Ἑλληνοῦ :

— Κύριε Ἀγγυρόπουλε, εἶπεν ἀνυπομόνως, δὲν ἤξεύρω τί ἐπαθε ἡ Νατσελχούβερ. Σεῖς γνωρίζετε τὰ διαδήματα καὶ τὰς ἰδιοτροπίας τῆς. Ἥμπορεῖτε νὰ μοῦ ἐξηγήσετε διατί δὲν ἦλθε ;

— Ἀτυχῶς δὲν ἤμπορῶ, Κυρία μου, ἀπεκρίθη ὁ Ἀγγυρόπουλος, ὑποκλινόμενος καὶ στρίβων τὸν μύστακα μὲ μειδιάμα ἀτάρακτα. — Ἀλλὰ δὲν εἶναι καὶ τόσον ἀργά ἀκόμη.

— Λησμονεῖτε ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι κοιμῶνται ἐνώρις, ἀνεφώνησεν ἡ ἀνυπομονοῦσα βαρωνίς. Καὶ στρεφόμενη πρὸς τὸν ἀνεψιὸν τῆς :

— Τὴν εἶδες σήμερον, Ροδόλφε ; ἠρώτησε.

Ὁ Ἐρενστάιν ἠρυθρίασε καὶ νέφος στενοχωρίας ἐσκίασε τοὺς γαλανοὺς ὀφθαλμοὺς του.

— Ὅχι, θεῖα, ἀπεκρίθη. Ἐπῆγα εἰς τὴν οἰκίαν τῆς, ἀλλὰ δὲν ἐδέχετο.

Ὁ Ἀγγυρόπουλος ἐστράφη πρὸς αὐτὸν μὲ βλέμμα ἀνεπαισθήτως ἐταστικόν, ἀλλὰ, ἐπαναλαβὼν τὸ αὐτάρεσκον μειδιάμα του, ἀπέτεινε τὸν λόγον πρὸς τὴν οἰκοδέσποιαν :

— Διὰ νὰ σὰς καθησυχάσω, Κυρία μου, πηγαίνω ἀμέσως εἰς τὴν οἰκίαν τῆς, καὶ θὰ σὰς τὴν φέρω, ἔστω καὶ διὰ τῆς βίας.

— Θὰ μὲ ὑποχρεώσετε καθ' ὑπερβολὴν, Κύριε Ἀγγυρόπουλε. Δὲν βλέπομεν τὴν ὄραν νὰ τὴν ἀκούσωμεν ὅλοι ἐδῶ. Μὴ ἀργήσετε νὰ ἐπιστρέψετε. — Σὰς εὐχαριστῶ.

Καὶ τὸ πρόσωπον τῆς βαρωνίδος ἐλαμψεν ἀπὸ εὐχαρίστησιν.

— Ροδόλφε, ἐπρόσθεσε, ἔλα μαζί μου. Θὰ σὲ παρουσιάσω εἰς καμμίαν νέαν νὰ σοῦ διαλύσῃ τὰ σύννεφα.

Καὶ ἐνῶ ὁ Ἀγγυρόπουλος ἀπεσύρετο χαιρετῶν, ὁ Ροδόλφος ἔδωκε τὸν βραχίονα εἰς τὴν θεῖαν του, προσπαθῶν νὰ κρύψῃ διὰ τῆς σιωπῆς τὴν στενοχωρίαν του.

— Κρίμα νὰ μὴ ἔλθῃ ἀπόψε ὁ Κύριος Λανέκ, εἶπεν ἡ βαρωνίς. Μοῦ τὸν λέγουν εὐμορφον καὶ ἐλκυστικόν καὶ ἐξυπνον. Ἐκαμε κρότον εἰς τὰ Παρίσια πέρυσι. Ἀλλ' ἠσθένησε ἐρχόμενος ἐδῶ ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον. Ὑποθέτω ὅτι θὰ κάμῃ τὴν πρώτην ἐμφάνισίν του εἰς τὸν χορὸν τοῦ Ἱεροβίσκη, τὴν ἐρχομένην ἐβδομάδα.

— Εἶναι χορὸς τὴν ἐρχομένην ἐβδομάδα; ἠρώτησεν ὁ Ροδόλφος διὰ νὰ εἶπῃ κάτι.

— Βέβαια ! Ὅλοι ἐδῶ φιλοτιμούμεθα νὰ ἐορτάσωμεν τὸν Ἀγγλον ὑπουργόν ! Ποῖος ἤξεύρει ; Ἴσως γράψῃ κανὲν βιβλίον ὅταν ἐπιστρέψῃ καὶ μὰς ἀναφέρῃ μέσα !

— Ποῖα εἶναι αἱ νέαι αὐταί, ποῦ γελοῦν τόσον δυνατὰ ; ἠρώτησεν ἀδιὰφορως ὁ Ροδόλφος

— Μοῦ τὰς ἔφεραν ἡ Ἀμερικανικὴ πρεσβεῖα. Δὲν εἶναι ἐξ ἐκείνων εἰς τὰς ὁποίας ἤθελον νὰ σὲ παρουσιάσω.

Καὶ ἡ βαρωνίς τὰς ἐκύτταξεν ὄχι πολὺ εὐμενῶς, ὑψώσασα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τὸ μακρὸν τῆς face en main.

— Πολὺ ἄσχημα ἀντιπροσωπεύουν τὰς Ἠνωμένους Πολιτείας, ἐπρόσθεσε. Σὲ συνιστῶ νὰ καλλιέργησῃς τὰς σχέσεις τῶν Μώδραϊν τῆς Ἀγγλικῆς πρεσβείας. Αὐτὸς ἐδῶ εἶναι ὁ υἱὸς των, ὁ Βίνσεντ· πολὺ καλὸς νέος· ὁμιλεῖ, ὡ τοῦ θαύματος, καὶ Γαλλικὰ εὐνόητα. Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ σὲ διδάξῃ προθύμως νὰ παίζῃς τέμπε καὶ κρῖκετ.

— Εἶναι νεώτατος, ἀνέκραξεν ὁ Ροδόλφος εὐχαριστημένος. Θὰ τὸν φοβοῦμαι ὀλιγώτερον ἀπὸ τὰς ὠραίας κυρίας εἰς τὰς ὁποίας θέλετε νὰ μὲ παρουσιάσετε.

Ἐν τῷ μεταξύ ἡ ἄμαξα ἔφερε τὸν Ἀγγυρόπουλον εἰς τὴν ὁδὸν Ἀκαδημίας, ὅπου κατοικεῖ ἡ δεσποινὶς Φωτεινὴ Νατσελχούβερ. Ἡ οἰκία ἦτο ὀλοσκοτεινὴ. Μετὰ πολλὰ κωδωνίσματα ἠνοίχθη ἐπὶ τέλους ἐν παράθυρον καὶ μία νυσταλέα καὶ ἐκπληκτικὸς ὑπὲρ τῆς ἠρώτησεν ἄνωθεν τί τρέχει ;

— Ποῦ εἶναι ἡ κυρία σου, Πολυζένη, ἠρώτησεν ὁ Ἀγγυρόπουλος.

— Ἐπλάγιασε.

— Κύριε τῶν δυνάμεων ! Τὰ ἔχασεν ἡ Φωτεινὴ. Ἐπλάγιασεν, ἐνῶ τὴν περιμένουν αἱ Ἀθηναῖοι εἰς τὴν Σαξωνικὴν πρεσβεῖαν !

Ἡ Πολυζένη κατέβη, χωρὶς νὰ βιασθῇ, καὶ ἤνοιξε τὴν θύραν, ὁ δὲ Ἀγγυρόπουλος ἀναβὰς δρομαῖος τὴν κλίμακα ἤρχισε νὰ βροντᾷ εἰς τὴν θύραν τοῦ κοιτῶνος τῆς Φωτεινῆς.

— Σῆκω, Φωτεινὴ, καὶ ἐνδύσου ἀμέσως ! Ἀκούεις ; Σοῦ ὀρκίζομαι ὅτι θὰ βροντῶ ἕως νὰ σηκωθῇς, καὶ ἄς κάνω ἄνω κάτω τοὺς γείτονας !

— Τί δαιμόνιον σ' ἐπίασε, ἀνέκραξεν ἡ Φωτεινὴ. Θὰ τὴν δαίρω αὐτὴν ὅπου σὲ ἀφῆκε νὰ ἐμβῇ μέσα ! Θὰ ἠσυχάσῃς ; Μεθυσμένος εἶσαι ;

— Ἐλα ! Μὴ ἀνοησίας, Φωτεινὴ ! Δὲν χωρατεύω ! Σοῦ λέγω ὅτι σὲ περιμένουν πρὸ δύο ὡρῶν εἰς τὴν Σαξωνικὴν πρεσβεῖαν. Εἶναι ἔνδεκα τώρα, καὶ αἱ συναναστροφαὶ εἰς τὰς Ἀθήνας τελειοῦν εἰς τὰς δώδεκα.

— Καὶ τί μὲ θέλουν ; Νὰ παίζω ; Τὸ ἐλησμόνησα ὀλότελα ! Δὲν μὲ ξεφορτόνουνται ! Καλά ! Ἡσύχασε ἐπὶ τέλους. Τώρα σηκώνομαι.

Μετ' ὀλίγην ὥραν εἰς τὰς αἰθούσας τῆς πρεσβείας ἐψιθυρίζετο ὅτι ἐφθασεν ὁ κ. Ἀγγυρόπουλος συνοδεύων τὴν ἀνακαλυφθεῖσαν Μοῦσαν, καὶ συνεσφίγγοντο ὅλοι πρὸς τὴν κλίμακα διὰ νὰ ἰδῶσι τὴν ὀνομαστήν καὶ ἀλλόκοτον καλλιτέχνιδαν. Κάλιο ἐπατήθησαν χωρὶς νὰ σκεφθῇ περὶ διαμαρτυρήσεως ὁ πατηθεὶς—φορέματα ἐπλακώ-

ἦσαν χωρὶς νὰ ἐνθυμηθῇ ἡ ἀδικηθεῖσα νὰ κρύψῃ τὴν ὀργὴν τῆς ὑπὸ μειδιάμα ἀπατηλόν, συνοδεύων ἐν ψευδές: Δὲν πειράζει, — τὰ πρόσωπα ὅλα ἐμαρτύρουν ἀνυπομονησίαν, περιέργειαν καὶ θαυμασμόν.

— Ἀρκούδα καθ' ἑαυτό, ἔλεγέ τις ἐκ τῶν συνωθουμένων. Καὶ δαγκάνει καὶ μουγκρίζει. Ἐνδύεται ἄσχημα καὶ ὁμιλεῖ πρόστρυχα !

Ἡ δεσποινὶς Νατσελχούβερ εἰσῆλθεν εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν, προπορευομένη τοῦ Ἀγγυρόπουλου, ὅστις ἐμειδία θριαμβευτικῶς, ὑπερηφάνουμένος διὰ τὴν δημοσίαν ταύτην ἀποκάλυψιν τῶν σχέσεών του μετὰ τῆς διασήμεου μουσικοῦ. Οὔτε ἡ Φωτεινὴ ὑπέκρυπτε τὴν ἀδιαφορίαν καὶ περιφρόνησιν τῆς διὰ τοὺς περὶ αὐτὴν. Ἐθαδίζε βραδέως ἀντιμετωπίζουσα μὲ ἡγεμονικὴν γαλήνην τὰ περιέργα ὄλων βλέμματα. Ἡ ἐνδυμασία τῆς ἦτο φαντακτερὴ καὶ ἄχαρις, τὸ ἀνάστημά τῆς βραχὺ ἀναλόγως τοῦ πάχους τῆς, καὶ ὅμως χάρις τις μεγαλοπρεπῆς ἐπεσκίαζεν ὅλα τὰ τρωτὰ τοῦ παραστήματός τῆς. Εἰς οὐδενὸς τὸν νοῦν ἤρχετο νὰ γελάσῃ, ἢ νὰ τὴν περιπαίξῃ. Μ' ὅλην τὴν γενικὴν ἀπογοήτευσιν, ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴ τηρήσῃ τις σοβαρότητα ἐνώπιον τῆς σοβαρᾶς ἀδιαφορίας τοῦ βλέμματός τῆς καὶ νὰ μὴ ἀναγνωρίσῃ παράδοξόν τινα ὑπεροχὴν εἰς τὴν ἀτάραχον λάμψιν του.

Ὅλων οἱ ὀφθαλμοὶ ἦσαν προσηλωμένοι ἐπ' αὐτῆς, ἐκτός δύο παιδικῶν γαλανῶν ὀφθαλμῶν, οἱ ὁποῖοι ἀφοῦ τὴν παρετήρησαν πρὸς στιγμὴν μετ' ἀδημονίας, ἐστράφησαν πρὸς τὸν Ἀγγυρόπουλον καὶ τὸν παρηκολούθουν.

Ἡ κυρία Χοενφέλς προέβη πρὸς προῦπάντησιν τῆς καλλιτέχνιδος μὲ μειδιάμα εὐπροσήμερον εἰς τὰ γέλινα καὶ ἐξέφρασε τὴν χαρὰν τῆς ὅτι τὴν βλέπει εἰς τὴν συναναστροφὴν τῆς.

— Ἐχετε πολὺν καιρὸν νὰ ἐπισκεφθῆτε τὰς Ἀθήνας ; δὲν εἶναι ἀλήθεια, Κυρία μου ;

— Ποῦ εἶναι τὸ πιάνο, Κυρία ; ὑποθέτω ὅτι δὲν μ' ἐπροσκαλέσατε διὰ τὰ μουτρά μου, ὥστε ἄς λείψουν τὰ κομπλιμέντα. Ἦλθα νὰ παίζω.

— Qu'elle est grossière, εἶπον ἀναμεταξύ των οἱ ἀκούσαντες τὴν ἀπόκρισιν, ὁ δὲ Ἀγγυλος ὑπουργός, ὁ ἐντιμότερος κύριος Σαμουήλ Οὐάρεν, τὴν παρετήρησε διὰ μέσου τῶν ὀμματωακίων του καὶ ἐτραύλισε Ἀγγλιστί : « Ἄλλου εἶδους ταραχὴ καὶ αὐτὴ ! » Ἀλλ' ἡ βαρωνίς Χοενφέλς, ἀξία σύζυγος πεπειραμένου διπλωμάτου, ἐγνωρίζε πῶς νὰ διεκρεῦγῃ τὰς δυσκόλους περιστάσεις μὲ ἀξιοπρέπειαν καὶ χάριν. Ἐγέλασεν εὐθύμως, ὡς ἂν ἤκουσε εὐρύϊαν τινὰ ἐκτακτον καὶ ὠδήγησε τὴν μουσικὸν πρὸς τὸ μέγα κλειδοκώμβαλον. Τὸ κῆθισμα ἦτο πολὺ ὑψηλόν, ἡ Φωτεινὴ τὸ ἀναποδογύρισε μὲ ἐν λᾶκτισμα καὶ ἔρριψε γύρω τὰ βλέμματα πρὸς ἀναζήτησιν ἄλλου χαμηλοτέρου. Ὁ Ἀγγυρόπουλος ὤρμησε

φέρων καθέκλαν κατὰλληλον καὶ ἐκάθισεν ἡ κυμβάλιστρια ἐν τῷ μέσῳ γενικῆς σιωπῆς. Ἦγγισεν ἐλαφρὰ τὰ κόκκαλα τοῦ ὄργανου, σκύπτουσα τόσον, ὥστε ἠδύνατο καὶ μὲ τὴν μύτην νὰ τὰ ἐγγίση, καὶ μετὰ τινα προανακρούσματα ἤρχισε νὰ παίζῃ τὴν ὠραίαν σύνθεσιν τοῦ Liszt ἐκ τοῦ Don Giovanni. Ὁ Ἀγγυρόπουλος, οὐδαμῶς ἐνδιαφερόμενος διὰ τὴν μουσικὴν τῆς, ἀπεμακρύνθη, διερχόμενος ἀθουρῶως ἀναμέσον τῶν συνωθουμένων ἀκροατῶν, μέχρις οὗ ἐπλησίασε τὸν Ροδόλφον, ὄρθιον εἰς μίαν γωνίαν.

— Δὲν ἦτο εὐκολὸς ἡ ἀποστολή μου, αἱ Ἐρενστάιν, εἶπε, μὲ τὸ αἰώνιον πάντοτε μειδιάμα του. Ἀλλ' ὅμως καλὰ τὰ ἐκατάφερα.

— Σὰς συγγαίρω καὶ διὰ τὴν ἀποστολὴν καὶ διὰ τὴν διεξαγωγὴν τῆς, ὑπέλαβεν ὑπερηφάνως ὁ Ροδόλφος, — καὶ συνησθάνετο πλημμυροῦσαν ἐντὸς του τὴν πικρίαν κατὰ τοῦ αὐτοθαυμαζομένου Τεργεσταίου Ἑλληνοῦ.

Ὁ Ἀγγυρόπουλος ἐνόησε τὴν εἰρωνίαν τῆς ἐκφράσεως.

— Ἥμπορῶ, εἶπε, νὰ ζητήσω τὴν ἐπεξηγήσιν τῶν λόγων σου ;

— Μάλιστα, Κύριε ! ἡ διαγωγή σας ἀπόψε δὲν ἦτο ἀνθρώπου καθὼς πρέπει !

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Ροδόλφου ἤστραπτον ἐξ ἀγανακτήσεως· οὐδὲ ἔχουσι τῆς συνήθους παρθενικῆς δειλίας ἐφαίνετο εἰς τὴν λάμψιν των.

— ὦ ! Εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον εὐρισκόμεθα, εἶπεν ὁ Ἀγγυρόπουλος γελῶν προκλητικῶς, ἐνῶ ταυτοχρόνως ἐστρίβε τὸν μύστακα καὶ παρετήρει τὰς ἄκρας τῶν ὑλιστερῶν ὑποδημάτων του. — Καὶ τί εἶναι τὸ ἐπιλήψιμον ;

— Ὅτι ἀφήκατε τὴν θεῖαν μου νὰ σὰς ὀμιλήσῃ τόσον περιφρονητικῶς διὰ τὴν δεσποινίδα Νατσελχούβερ, καὶ ὅτι ὅταν ἐπέστρεψεν ἐδῶ μαζί της τὴν συναδεύατε μειδιῶν μὲ τρόπον ἀνοίκειον.

— Πολὺ ἀρελῆς εἶσαι, καλέ μου, νὰ μοῦ ὀμιλῆς μὲ τόσην ζέσιν διὰ τὴν Νατσελχούβερ.

— Ἡ δεσποινὶς Νατσελχούβερ εἶνε κυρία. Οἱ ἐντιμοὶ ἄνθρωποι δὲν κάμουν διακρίσιν μεταξύ γυναικῶν ὑπὸ κοινωνικὴν ἐποψίν. Εἰς ὅλας χρεωστεῖται ἡ ἰδία εὐγένεια καὶ ἴσον σέβας.

— Μὴ ἀνάπτῃς, φίλε μου, καὶ μὴ ἀγωνίζεσαι κατὰ ἀνεμομύλων, εἶπεν ὁ Ἀγγυρόπουλος γελῶν φιλικῶς. Πρώτη ἡ Φωτεινὴ θὰ ἐξεκαρδίξῃτο ἐὰν μὰς ἤκουε νὰ μαλλώνωμεν ἐξ αἰτίας τῆς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Αὐτὴ δὲν ζητεῖ σέβας ἀπὸ κανέναν. Παίρνει τὰ πράγματα ἐπὶ τὸ ἀνδρικότερον καὶ ἀδιαφορώτερον. . . ἴσως, ἂν θέλῃς, ἐπὶ τὸ ἀδιαφορώτατον.

— Δὲν τὰ ἐννοῶ αὐτὰ, οὔτε παραδέχομαι τὰς ἐξευτελιστικὰς διακρίσεις τὰς ὁποίας μοῦ κάμνετε.

— Καθόλου ἐξευτελιστικὰς. Παραχωρῶ ὅτι θέλεις ὑπὸ καλλιτεχνικὴν, διανοητικὴν, πλατω-

νικήν ἐποψιν, καὶ οὔτε θέτω εἰς ἀμφιβολίαν τὸν θαυμασμόν. Τί ἄλλο θέλεις;

— Δὲν ἔμπορῶ νὰ ζητήσω περισσότερο. Δὲν τὸ κρούπω τὸ μὲ γοητεύει ἡ τέχνη της. Ἐμποροῦσα νὰ κάθηναι ὅλην μου τὴν ζωὴν σιωπῶν, ἔαν ἦτο νὰ μοῦ γεμίζη τὴν ἀκοὴν ἡ μουσικὴ της. Χάριν τούτου εἶμαι πρόθυμος νὰ προσφέρω τὴν φιλίαν μου καὶ νὰ λησμονήσω ὅλα τ' ἄλλα.

Ὁ Ροδόλφος ἐσιώπησε καὶ ἐστράφη πρὸς τὴν παίζουσαν, καὶ ἤκουε μετὰ προσοχῆς, ἐνῶ ὁ Ἀγγυρόπουλος ἔρριπτε πρὸς τὴν Φωτεινὴν βλέμμα περιφρονητικόν. Δὲν ἦτο αὐτὸς ἐπιδεικτικὸς ἐνθουσιασμοῦ πλατωνικοῦ, οὔτε εὐαισθησίας ἀορίστου. Ἡ ἰδιοσυγκρασία του δὲν ἦτο δι' αἰσθηματικὰς ἀγωνίας καὶ δοκιμασίας καὶ δι' ἔρωτας κρυφίους μὴ ἀνταποδιδόμενους, ἢ διὰ δειλοῦς δισταγμούς καὶ πόθους ἀτόλμους. Προπάντων δὲ ἦτο ἀπηλλαγμένος πάσης ταπεινῆς εὐλαβείας πρὸς τὸ γυναικεῖον οὐλον, τὸ ὁποῖον ἐθεώρει ἐν συνόλῳ κατὰ τοσοῦτον ὑποδεέστερον αὐτοῦ, ὥστε νὰ μὴ τὸ ὑπολαμβάνῃ καὶ πολλῆς σημασίας ἄξιον. Τὰ ἰδανικὰ ὄνειρα, τὰ ἡδονικὰ βάσανα μεταξὺ ἐλπίδος καὶ ὀρθοῦ, τὰ μυρία αἰτία νερελῶδους ψυχικῆς τέρψεως ἦσαν καλὰ διὰ τὰς ποιητικὰς καρδίας τῆς Ἀρχαίου. Αὐτὸς ἐσκέπτετο ὅτι θὰ καταλήξῃ εἰς ἀρμόδιον συνοικέσιον, ἀφοῦ ἔλθωσιν εἰς πέρας αἱ σχέσεις του πρὸς τὴν Φωτεινὴν, περὶ δὲ ἐκλογῆς δὲν ἐσυλλογιζέτο ἀπὸ τοῦδε. Ἀρκεῖ νὰ θέλῃ τις καὶ νύμφαι, ἄλλο τίποτε! Ὁραῖα ἢ μὴ . . . καὶ τοῦτο ἀδιάφορον, τὸ κάτω κάτω! Ἀφοῦ ἄπαξ γίνωσι μητέρες δὲν κάθεται νὰ τὰς θαυμάζῃ ὁ σύζυγός των.

Ραγδαίᾳ χειροκροτήματα ἐπηκολούθησαν τοὺς τελευταίους ἤχους τοῦ κλειδοκυμβάλου. Ἡ δεσποινὴς Νατσελγούβερ ἐγερεθεῖσα βραδέως μετὰ τὰς χεῖρας κρεμαμέναις ἐκατέρωθεν, ἐκυψε τὴν κεφαλὴν μέχρι τῶν γονάτων καὶ ἡ μαύρη κόμη της, κομμένη ὡς ἀνδρὸς, πίπτουσα ἐσκέπασε τὸ πρόσωπόν της. Οὐδεὶς τῶν ἐκεῖ παρευρισκομένων εἶχε ποτὲ ἴδει γυναῖκα χαιρετώσαν οὕτω ἀρρενωπῶς. Ὑπὸ τὴν ἐντύπωσιν τῆς ἐξόχου μουσικῆς τέχνης ἐξ ἑνὸς καὶ τοῦ ἀνδρικοῦ χαιρετισμοῦ ἐξ ἄλλου, ὅλοι ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἐτήρησαν σιωπὴν, μέχρις ὅτου ἐπανήρχισαν αἱ πολὺγλωσσοὶ συνομιλίαι καὶ πάλιν.

— Λέγετε νὰ μοῦ φέρουν ὀλίγον κονιάκ, παρκαλῶ, εἶπεν ἀποτόμως πρὸς τὴν Κυρίαν Χοενφέλς, διακόπτουσα τὰς ἐκφράσεις τοῦ θαυμασμοῦ της.

Καὶ τί δὲν ἀνέχεται οἰκοδέσποινα κατορθώσασα νὰ θαυμάσῃ τοὺς προσκεκλημένους της μὲ νέαν καὶ πρωτάκουστον τέρψιν! Τὸ κονιάκ ἤλθεν ἀμέσως καὶ προσεφέρθη δεόντως εἰς τὴν καλλιτέχνιδαν, ἐνῶ οἱ παριστάμενοι ἀντήλλασσον συνωθούμενοι τὰς ἐντυπώσεις των.

— Ἴδου μίαν νέαν ἢ ὁποῖα θαυμάζεται πολὺ

ἐδῶ, εἶπεν ὁ Ἀγγυρόπουλος δεικνύων εἰς τὸν Ροδόλφον διὰ τοῦ βλέμματός ὁμάδα νέων κυριῶν. — Ὀνομάζεται: Émeraude Ρεβιτάση. Δὲν τὴν ἐβάπτισαν Émeraude, ἐννοεῖται, ἀλλ' ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας εἶμεθα τόσον Παρισίνοί, ὥστε ὅλα τὰ λέγομεν Γαλλικά, ἕως καὶ τὰ ὀνόματά μας. Ἡ καθημένη πλησίον της ὀνομάζεται ἐπὶ τὸ Ἀγγλικώτερον Μέρη Περινιανή, ὁ δὲ ἀδελφός της λέγεται John Περινιανῆς, μολονότι καὶ ἡ μὲν καὶ ὁ δὲ οὔτε λέξιν καὶ Ἀγγλικὴν γνωρίζουν. Τοῦτο θεωρεῖται c h i c. K' ἐγὼ ποῦ βλέπετε . . . με λέγουν Tonton' δὲν ἤξεύρω ἀκριβῶς εἰς ποῖαν γλῶσσαν ἀνήκει τὸ Tonton, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἑλληνικόν, καὶ τοῦτο ἀρκεῖ. Ἡ ἀδελφὴ μου Περσεφόνη προτιμᾷ νὰ λέγεται Proserpine.

— Ἀλλὰ τὸ Περσεφόνη εἶναι εὐφρονότερον καὶ ὠραιότερον!

— Μάλιστα, ἀλλὰ εἶναι ἑλληνικόν — δὲν εἶναι chic. Καὶ ἂν δὲν ἔχωμεν chic, φίλε μου, δὲν ἔχομεν raison d'être.

— Ποῖα εἶναι αὐτὴ ἢ ὁποῖα ἐτοιμάζεται νὰ παίξῃ;

— Κύριε ἐλέησον! ἡ Μελπομένη! Καὶ ὕστερον ἀπὸ τὴν Νατσελγούβερ.

Εἶχε δίκαιον ὁ Ἀγγυρόπουλος ν' ἀπορῇ διὰ τὴν τόλμην τῆς νέας ἢ ὁποῖα ἐκάθισεν ἀφόβως νὰ παίξῃ τὴν βαρκαρόλαν, τὸ ἀριστούργημα τοῦ Chopin, ἐνώπιον μάλιστα κριτοῦ, οὐδόλως διατεθειμένου πρὸς ἐπιεικίαν δι' ἐγκλήματα τοιοῦτου εἶδους. Οἱ λοιποὶ προσκεκλημένοι ἤκουον ἐπιεικῶς ἐκεῖνοι τὰς ἀτελείας τῆς παιζούσης, χωρὶς νὰ ὑποπευνοῦνται τὴν κρυφίαν ἀγανάκτησιν τῆς γυναικὸς μετὰ τὴν κομμένην κόμην, ἢ ὁποῖα καθημένη ἐπὶ ἀνακλίντρον ἐκεῖ ἔπινε τὸ δευτέρον της ποτήριον κονιάκ καὶ ἐστήλωνε τοὺς κίτρινους ὀφθαλμούς της ἐπὶ τῆς κυρίας Μελπομένης. Ὅτε αὕτη ἐτελείωσεν, ἡ Φωτεινὴ ἐγερεθεῖσα τὴν ἐπλησίασε καὶ μετὰ ὕψος ἄκρας εὐγενείας,

— Μήπως, εἶπε, μήπως ἔκαμε λάθος ἡ κυρία καὶ μὴς ἔπαιξε ἄλλο παρὰ τὴν βαρκαρόλαν τοῦ Chopin; Μὲ συγχωρεῖτε νὰ σᾶς τὴν παίξω:

Ἡ κυρία Μελπομένη ἀπεσύρθη προσπαθοῦσα νὰ κρούσῃ τὴν σύγχυσίν της, ὁ δὲ σύζυγός της ἐτόξευε μακρόθεν βλέμμα ἐκδικήσεως κατὰ τῆς Νατσελγούβερ, καὶ ὀλόκληρος ἡ ὁμήγουρος ἀντήλλασσε βλέμματα καταδικαστικά· ἀλλ' οἱ γοητευτικοὶ ἤχοι τοῦ κλειδοκυμβάλου διασκέδασαν ἐν ἄκρῃ τὰς δυσάρεστους ταύτας ἐντυπώσεις. Ἡδύνατό τις νὰ φαντασθῇ πρᾶγμα ἐπὶ γῆς γλυκύτερον ἢ τὴν βαρκαρόλαν οὕτω παιζομένην; Ὁ ἐνθουσιασμός ἦτο μέγας καὶ γενικός. Αἱ κυρίαὶ ἤρπασαν τὰ ἄνθη ἀπὸ τὰ στήθη των, οἱ κύριοι ἀπὸ τὰς κομβιοδόχους των καὶ τὰ ἔρριπτον πρὸς τὴν Φωτεινὴν. Ἡλλαζόν χρώματα τὰ πρόσωπα καὶ δάκρυα ἀνέρχοντο εἰς τοὺς

ὀφθαλμούς. Καὶ ὁ Ἀγγυρόπουλος μειδιῶν ἀνταρτέσκως ἐφαίνετο θεωρῶν ὡς ἰδικόν του κατὰ τὸ ἤμισυ τὸν θρίαμβον, ἐνῶ ὁ Ροδόλφος κρυπτόμενος ὑπὸ τὰ παραπετάσματα τοῦ παραθύρου ἐπροσπάθει νὰ καταπιεζῇ τοὺς λυγμούς του.

Ἀφοῦ κατέπαυσεν ἡ πρώτη ἐκδήλωσις τῆς συγκινήσεως, ἡ δὲ καλλιτέχνης ἐχαίρετσε καὶ πάλιν κατὰ τὸν γνωστὸν παράδοξον τρόπον της, χωρὶς καὶ νὰ δώσῃ προσοχὴν εἰς τὰ ἐπὶ τῆς ἐσθῆτος της μένοντα ἔτι ἄνθη, ὁ οἰκοδεσπότης προχωρήσας ἐπρόσφερε τὸν βραχίονά του διὰ νὰ τὴν συνοδεύσῃ εἰς τὸ buffet. Ἐκεῖ τὴν ἠκολούθησε ἐπὶ σκοπῶν νὰ ἐκφράσῃ χαριέντως τὸν θαυμασμόν του, νεαρός κομψοῦμένος ὑποκόμης, ὁ ἀνεψιός τοῦ πρέσβους τῆς Γαλλίας. Μετὰ βραθεῖαν ὑπόκλισιν, ἐνόμισε χρέος του νὰ τὴν διαβεβαιώσῃ ὅτι οὐδέποτε ἤκουσε τὴν βαρκαρόλαν ἐκτελουμένην τόσον λαμπρά, καὶ νὰ ἐκφράσῃ τὴν λύπην του ὅτι ὁ Chopin αὐτὸς δὲν ἦτο παρὼν διὰ νὰ τὴν ἀκούσῃ.

Ἡ δεσποινὴς Νατσελγούβερ ἀφοῦ τὸν ἤκουσε μετὰ σοβαρότητα ὄχι πολὺ ἐνθαρρυντικὴν, ἀπεκρίθη ἡσύχως:

— Νομίζετε ἄρα γε, κύριε, ὅτι μετὰ κολακεῖν πολὺ ὁ ἐπαινός σας; Δὲν εἶναι καλλίτερον ὅταν ὁμιλήτε περὶ μουσικῆς, ν' ἀποτεινέσθε πρὸς ἰσοδυνάμους σας;

Ὁ Ἀγγλος ὑπουργός ἰστάμενος πλησίον της, ἐκαθάρισε τὰ ὄμματα ὑπὸ τῆς δια νὰ τὴν ἴδῃ καλλίτερον.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, εἶπε εἰς συμπατριώτην του, εἶναι ἀξία σπουδῆς αὕτη ἡ κυρία. Παράδοξον φαινόμενον! Ἀλλὰ τὸ ἔχουν οἱ καλλιτέχναι νὰ εἶναι διαφορετικοὶ ἀπὸ τοὺς λοιποὺς ἀνθρώπους. Τί τοὺς ἐμποδίζει ὅμως νὰ κτενίζονται καθὼς ὅλος ὁ κόσμος καὶ νὰ φέρωνται ἀνθρωπινά;

Ὁ φίλος του παρεδέχθη τὸ ὀρθόν τῆς σκέψεως καὶ ἐπρόσθεσεν ὅτι κατὰ τὴν γνώμην του ἢ περὶ ἢς ὁ λόγος ἤθελε προξενήσῃ μεγάλην ἐντύπωσιν ἔαν ἐπαρουσιάζετο εἰς ἀγγλικὴν συναναστροφὴν.

— Ἐντύπωσιν λέγετε! Φαντάσου ἂν τὴν ἐνοικιάζαμεν νὰ τὴν πάρωμεν μαζὴ μας εἰς Λονδίνον, μετὰ κολημένην εἰς τὴν ράχιν της ἐπιγραφὴν: «Δεῖγμα γνήσιον βαρβαροῦ Ἑλληνίδος, ληφθὲν παρὰ τὴν Ἀκρόπολιν. Ἐπικίνδυνον!»

Οἱ προσκεκλημένοι ὅλοι συνεσφίγγοντο τρῶ-

γοντες καὶ πίνοντες ὄρθιοι, ἀλλ' ὁ Ἰ'οδόλφος περιεφύετο περιμένων τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἴδῃ μόνην τὴν Φωτεινὴν ἢ σθάνετο τὴν ἀνάγκην νὰ ἐκφράσῃ τὸν θαυμασμόν καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην του. Τὴν ἐζήτηε πλήρως ἀθωότητος, οὔτε καὶ ὑποπευόμενος τὴν ἀπὸ κυκλοφοροῦσαν φήμην περὶ τῶν σχέσεών του πρὸς αὐτήν. Τὴν εἶδε ἐπὶ τέλους, τὴν εἶδε καὶ ἡ θεὰ ἔφραεν ἐρύθημα εἰς τὸ μέτωπόν του καὶ παλμούς εἰς τὴν καρδίαν του. Περικυκλωμένη ὑπὸ ὁμάδος ἀνδρῶν γελώντων θαυρωδῶς, ἐκάπνιζε σιγαρέτον, εἰς δὲ τὴν ἄλλην χεῖρα ἐκράτει μικρὸν ποτήριον κενόν, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου ὁ βαρῶνος Χοενφέλς ἔχυνεν ἐκ φιάλης οἰνόπνευμα. Ἐγέλα καὶ αὕτη ἀποκρινομένη εἰς τοὺς ἀστεϊσμούς τῶν ἀνδρῶν. Ὁ Ροδόλφος ἐκυριεύθη ὑπὸ ἐντροπῆς. Αὕτη ἦτο ἡ ἐμπνευσμένη διερμηνεὺς ἤχων οὐρανίων! Αὕτη ἡ καλλιτέχνης τὴν ὁποῖαν ἐλάτρευεν εὐλαβῶς! Ἡθέλησε ν' ἀναχωρήσῃ ἐν σιωπῇ, ἀλλ' εἶδε ἀπέναντί του τὸν Ἀγγυρόπουλον μετὰ μειδίαμα εὐχαριστήσεως εἰς τὰ χεῖλη. Ἐλαθε διὰ μιᾶς τὴν ἀπόφασιν νὰ καταπῆ τὴν πικρίαν του καὶ ἐπροχώρησε πρὸς τὴν Φωτεινὴν μετὰ θάρρος.

— Σᾶς ἐζήτησαν, Κυρία, εἶπε ψυχρῶς. Ἡθέλα νὰ σᾶς ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνην μου δι' ὅσιν εὐχαρίστησιν μοῦ ἐπροξενήσατε καὶ ἀπόψε.

— Ἄ! ὁ Γερμανός μου φίλος, ἐξεφώνησε γελῶσα καὶ παρατηροῦσα τὸ ψυχρὸν σοβαρόν του ὕφος. Εἶδα τὸ ἐπισκεπτήριόν σας σήμερον, ἀλλὰ σᾶς περιμένω καὶ πάλιν. Σᾶς ὑπεσχέθη τὰς Méloides Hongroises, μὴ λησμονεῖτε!

Καὶ στρεφομένη πρὸς τὸν πρέσβυν τῆς Σαξωνίας.

— Τί καλὸς ὁ ἀνεψιός σας, βαρῶνε! Καλὸς καὶ νόστιμος, ἀλλὰ πολὺ σοβαρός. Πολὺ σοβαρός καὶ πολὺ, — πολὺ sans reproche, ἐπρόσθεσε. Οἱ περὶ αὐτὴν ἄνδρες ἔστρεψαν ὅλοι τὰ βλέμματα πρὸς τὸν Ροδόλφον μειδιῶντες. Ὁ νέος ἐκοκκίνισε, τὴν ἐχαίρετσε καὶ ἀπεμακρύνθη.

Οἱ προσκεκλημένοι ἀνεχώρουν ἤδη· τινὲς ἐξ αὐτῶν ἀναγνωρίζοντες τὸν ἀνεψιὸν τοῦ οἰκοδεσπότη τοῦ ἐχαίρετον. Ἄντεχαιρέτα καὶ ἐκεῖνος μηχανικῶς, μὴ ἀκούων μῆτε ἐννοῶν τίποτε περὶ αὐτόν, καὶ ἐνόμιζεν ἔτι ὅτι ὀνειρεύεται, ὅτε ἡ θεὰ του καὶ ὁ σύζυγός της ἤλθον πρὸς αὐτόν εἰς τὰς κενὰς τῆς πρεσβείας αἰθούσας.

[Ἐπιτετα συνέχεια] Κατὰ τὸ ἀγγλικόν ὑπὸ J. B.

ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΣ ΔΑΙΡΠΦΕΛΔ

(WILHELM DÆRPFELD)

Τὸ ὄνομα τοῦ διαπρεποῦς Γερμανοῦ, τὸ ὁποῖον προτάσσομεν ἐν τῇ Ἑστίᾳ σειρᾷ σκιαγρα-
φιῶν τῶν ἐν Ἑλλάδι ἐργαζομένων ξένων ἐπιστη-
μόνων, δὲν γίνεται βεβαίως τῶρα πρῶτον γνωστὸν
εἰς τὸν ὑψηλότερον κῆπος κύκλον τῶν ἡμετέρων
λογίων. Ὀλίγοι ὁμῶς πιθανῶς γινώσκουσιν ὅτι

τασοῦτον στενῶς τοῦτο
συνδέεται πρὸς πάσας
τάς ἐπὶ ἑλληνικοῦ ἐδά-
φους κατὰ τὴν τελευ-
ταίαν δεκαπενταετίαν
γενομένας μεγάλας καὶ
σπουδαίας ἀρχαιολογι-
κὰς ἀνακαλύψεις, ὅσων
οὐδενὸς ἄλλου ξένου ἢ
ἡμεδαποῦ σοφοῦ. Τὸ ὄ-
νομα τοῦ μεγαλεπιτό-
λου Σλίμαν ἐξέχει βε-
βαίως κατὰ τὴν λαμ-
πρὰν ταύτην τῶν ἀνα-
καλύψεων περίοδον ὑπὲρ
πάντας τοὺς ἄλλους
τολμηροὺς ἐρευνητάς,
πλήθος δὲ μέγα Γερμα-
νῶν ἐπιστημόνων ἡσχο-
λήθη περὶ τὴν διευκρί-
νησιν τῶν ποικίλων ζη-
τημάτων, τὰ ὁποῖα εἰς
λύσιν προέβαλον αἱ κα-
τὰ τὴν Ὀλυμπίαν ἀνα-
σκαφαί· ὁμᾶς ὡσαύτως
βρετῶν Ἑλλήνων ἀρ-
χαιοδιδασκῶν ἐκάθετε τὸ ἐ-

δαφος ἀρχαίων ἱερῶν χώρων, Ἀγγλοὶ δὲ καὶ Ἀμε-
ρικανοὶ πολλαχῶς τὸ ἔργον τοῦτο συμπροήγαγον,
ἵνα τοὺς Γάλλους ἐξαιρέσωμεν, οἵτινες καθ' ἑαυτοὺς
πάντοτε ἐν ἰδίῳ κύκλῳ εὐδοκίμως ἐργάσθησαν.
Ἄλλ' εἴτε ἐν Τρωάδι καὶ ἐν Μυκῆναις καὶ ἐν Τί-
ρονθι ἀνέσκαπτον ὁ Σλίμαν, εἴτε ἐν Ὀλυμπίᾳ οἱ
Γερμανοὶ σοφοί, ἐν δὲ τῇ Ἀκροπόλει καὶ Ἐλευσί-
νι καὶ Ἐπιδαύρῳ καὶ ὅπου ἀλλαγῆ μετὰ ζήλου
ἠρεύων οἱ Ἕλληνες ἀρχαιολόγοι, εἴτε ἐν Ἐρε-
τρίᾳ οἱ Ἀμερικανοὶ καὶ ἐν Μεγαλοπόλει οἱ Ἀγ-
γλοὶ εἰς ζητήσεις μεγάλας προήγοντο, πανταχοῦ
σπουδαιοτάτη συμμέθεξις εἰς τὰς ἐργασίας παρε-
χωρεῖτο εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς εἰς τὸν Γερμανὸν σοφὸν
ἢ ἐπεφυλάσσετο αὐτῷ τοιαύτη ἐν τέλει. Ἡ
δικαιτησίᾳ εἰς τὴν μεταξὺ Σλίμαν καὶ τῶν πο-
λεμίων αὐτοῦ περὶ τῶν ἐν Τρωάδι ἀνασκαφῶν
ἀναρυσθεῖσαν σφοδρὰν ἔριν, εἰς αὐτὸν ἐπὶ τέλους

ἀνετέθη τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀνασκαφῶν τὴν ἀρχι-
τεκτονικὴν διεύθυνσιν αὐτὸς ἀνέλαβε· τὸ σπου-
δαιοτάτον μέρος τῶν ἐργασιῶν πρὸς ἐρμηνεύειαν καὶ
διασάφησιν τῶν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἐν τῇ Ἀκρο-
πόλει μάλιστα καὶ τῇ Ἐλευσίνι ἀνασκαφέντων
αὐτὸς ἐπετέλεσε· τὰ πορίσματα τῶν ἐν Ἐρετρίᾳ,
ἐν Ἐπιδαύρῳ καὶ Μεγα-
λοπόλει γενομένων ἐρ-
γασιῶν πρὸς διασάφησιν
τοῦ περὶ τοῦ ἀρχαίου
θεάτρου μεγάλου ζητή-
ματος αὐτὸς συνήγαγεν.

Ὁ Δαίρπφελδ ἄγει
μόλις τὸ 38ον ἔτος τῆς
ἡλικίας του καὶ αἱ ἐρ-
γασίαι, τὰς ὁποίας βρα-
χύτατα ἐπισκοπήσαμεν
ἀνωτέρω, πληροῦσι τὸ
πρῶτον στάδιον τῆς
ζωῆς ἀνδρός ἐξ ἀρχῆς
ἤδη ὠρμημένου εἰς ὑπη-
ρεσίαν τῆς ἐπιστήμης
ἐξοχῶν. Ἐκ τῆς ὥραίας
αὐτοῦ παραρρηθῆναι πα-
τριδος—ἐγεννήθη ἐν τῇ
βιομηχανικωτάτῃ πόλει
Μπάρμεν ἐγγὺς τῆς Κο-
λωνίας—φέρει τὸ ζων-
ρόν, τὸ εὐκαμπτον τῶν
Γερμανῶν ἐκείνων, οἵ-
τινες γνήσιοι Ἡρώσοι
κατὰ τὴν φιλοπατριᾶν
σήμερον, πολλαχῶς ὁ-

μως εὐρέθησαν ἐν σχέσει ἄλλοτε πρὸς τοὺς Γάλλους
καὶ μετέχουσιν ἰκανῶς τῆς ζωηρότητος τοῦ χαρα-
κτῆρος τῶν δυτικῶν αὐτῶν γειτόνων. Ἐκεῖ ὅπου
τὸ μεγαλοπρεπὲς τοῦ Ῥήνου βεῦμα κυλῆται διὰ
μέσου τῆς βωμαντικωτάτης τῶν Γερμανικῶν χω-
ρῶν ἐκεῖ ὅπου αἱ ἀρχαῖαι ἀναμνήσεις ἀπὸ τῶν
μυθικῶν χρόνων τοῦ ἔθνους καὶ ὕστερον αὐθις ἀπὸ
τῶν ἡμερῶν τοῦ Μεγάλου Καρόλου ζῶσι μέχρι σή-
μερον εἰς τοὺς βράχους, πρὸς οὓς ῥοχθεῖ ὁ μέγας
ποταμὸς, καὶ εἰς τὰ ἀναγεννώμενα σήμερον εἰρη-
πια τῶν πύργων μεσαιωνικῶν ἱπποτῶν καὶ ἡγε-
μόνων· ἐκεῖ ὅπου ἡ ἀμπελος τὸ πολυτιμώτατον
δῶρόν της χαρίζει εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ ὁ ποιη-
τικὸς, γοητευτικὸς βίος ἐλαύει εἰς τὰ κύματά του
τὴν ἀνθηρὰν νεότητά, ὡς αἱ μυθολογούμεναι τοῦ
μεγάλου ποταμοῦ Νύμφαι εἰς τὰ βάθη αὐτοῦ τὴν
Ψαρά τοῦ Γκαίτε καὶ τὸ Ναυτόπουλο τοῦ Χάινε

ΘΕΡΙΝΗ ΕΣΠΕΡΑ

— ἐκεῖ ἡ στυβρωπότης δὲν δύναται νὰ κατοικήσῃ καὶ ἡ ψυχὴ τῶν ἀνθρώπων γλυκογελεῖ πρὸς τὴν μαγευτικὴν, τὴν γόησσαν φύσιν —

An den Rhein, an den Rhein
ziehe nicht an den Rhein!
mein Sohn, ich rathe dir gut. . . .

Καὶ ὁ σοφὸς ἐκεῖ διὰ τοῦτο ἀποβάλλει τὸ δυσπρόσιτον, τὸ σύνοφρον καὶ σοβαρόν, ὅπερ ἡμεῖς μάλιστα διακρίνομεν ὡς γνώρισμα συμφύεως τοῦ Γερμανικοῦ χαρακτήρος, καὶ ἡ σοφία πλησιάζει ἡμᾶς μὲ τὴν χαριεστέραν, τὴν φυσικὴν τῆς μορφῆς.

Ἡ ἰδιοφυία αὐτῆ τοῦ ἀνδρός διαγιγνώσκεται ἐν τῷ ἐκτάκτως λαμπρῷ σταδίῳ, ὅπερ ἐντός ὀλιγίστων ἐτῶν διέτρεξεν οὗτος ἢ μᾶλλον κατὰ μέγαρα ἄλλατα διήνησεν. Ὁ Δαϊρπφελδ ἐσπούδασεν ἐν τῇ πολυτεχνικῇ τοῦ Βερολίνου ἀκαδημίᾳ, εἰς δὲ τὰς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀνασκαφὰς τὸ πρῶτον κατὰ τὸ 1877 προσελήφθη ὡς πρακτικὸς ἐπιστήμων μεταξὺ τῶν θεωρητικῶν ἀρχαιολόγων, ὡς ἀρχιτέκτων ἀπλῶς, ἀποσταλεὶς ἐκεῖσε ὑπὸ τῆς Γερμανικῆς κυβερνήσεως. Ἐν ἔτος ἀργότερα ἀνελάμβανε τὴν ὅλην τεχνικὴν διεύθυνσιν τῆς μεγάλης ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀρχαιολογικῆς ἐπιχειρήσεως, εἰς ἣν ἡ Γερμανικὴ κυβέρνησις ἐδαπάνησεν ὑπὲρ τὰς 600,000 μαρκῶν. Τὸ 1882 διωρίζεται ἀρχιτέκτων τῆς ἐν Ἀθῆναις ἀρχαιολογικῆς σχολῆς τῶν Γερμανῶν, ἀφοῦ ἐπίτηδες δι' αὐτὸν ἐδημιουργήθη ἡ θέσις τοῦ δευτέρου γραμματέως, ἥτοι δευτέρου διευθυντοῦ αὐτῆς. Τὸ 1886 ἀνελάμβανε τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἐφαμίλλου καταστάματος τῆς ἐν Ῥώμῃ ἐνδόξου σχολῆς ἀδελφοῦ ἰδρύματος τῶν Ἀθηνῶν. Ἀφοῦ δὲ καὶ τὸν τίτλον τοῦ διδάκτορος τιμῆς ἔνεκεν (honoris causa) ἀπένειμεν αὐτῷ τὸ ἐν Βυρτσβούργῳ πανεπιστήμιον, πρὸ μικροῦ ἐτι ἐκόσμησεν αὐτὸν ἡ Γερμανικὴ κυβέρνησις καὶ μὲ τὸν τίτλον τοῦ καθηγητοῦ, οὗ ἡ σημασία ἐν Γερμανίᾳ δὲν εἶνε διόλου ἡ αὐτῆ καὶ ἐνταῦθα ἢ ἐν ταῖς Ῥωμανικαῖς χώραις, διότι μόνον οἱ τῶν πανεπιστημίων καθηγηταὶ οὕτω καλοῦνται ἐκεῖ, κατ' ἐξαιρέσειν δὲ, ἐξόχου διακρίσεως χάριν, τιμῶνται διὰ τῆς προσωνομίας ταύτης καὶ ἄλλοι ἄξιοι αὐτῆς καθιστάμενοι λόγιοι ἄνδρες.

Τοιαύτη ἐπιστημονικὴ προαγωγὴ εἶνε σπανιώτατον παράδειγμα παρὰ σοφοῖς ἐν Γερμανίᾳ, ὅπου τὸ στάδιον ἐνὸς ἐκάστου ὀρίζεται ὑπὸ τοῦ ἐιδικοῦ κλάδου τῶν γνώσεών του καὶ τὸ μέλλον αὐτοῦ προλέγουσιν αἱ Μοῖραι ἐν αὐτῇ τῇ ἀκαδημικῇ κοίτιδι. Ἄλλ' ἀκριβῶς ἡ μεταπήδησις αὐτῆ ἀπὸ τοῦ πρακτικοῦ πεδίου τοῦ ἀρχιτέκτονος εἰς τὸ ὅλως διόλου θεωρητικὸν φαινόμενον καὶ πάντῃ διάφορον τούτου τοῦ ἀρχαιολόγου, ὅστις οἶκοθεν πρέπει νὰ νοηταί καὶ ὡς φιλολόγων ἰκάνως, ὀρίζει τὸν ἰδιαιτέρον χαρακτήρα, ὃν εἰς τὰς ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας καὶ σπουδὰς ἔδωκεν ὁ Δαϊρπφελδ. Ὡς ἀρχιτέκτων ἔστρεψε τὴν προσο-

χὴν τῶν φιλολογικῶς ἀρχαιολογούντων εἰς ζητήματα καὶ ἔλυσε προβλήματα τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐπιστήμης, τῶν ὁποίων ἐκεῖνοι οὐδὲ ἰδέαν πολλακίς ἔχουσιν ἢ περὶ ὧν τὴν διασάφησιν πάντοτε τὸν ἐναντίον πρὸς τὴν ἀλήθειαν δρόμον ἔλαβον ὡς ἀρχαιολόγος δὲ μορφωθείς ἐπὶ τοῦ κλασικοῦ ἐδάφους μεταξὺ τῶν ἐρειπίων τῆς ἀρχαιότητος, ἐφήρμοσεν εἰς τὴν ἀρχιτεκτονικὴν του τοὺς κανόνας καὶ τύπους, οὓς ἐπὶ τῶν ἱερῶν λίθων καὶ ὀρθῶν ἐπι ἐρειπίων ἐκείνης ἀνεύρε καὶ ἐμελέτησεν.

Αἱ ἀνασκαφαὶ τῆς Ὀλυμπίας εἶχον ἤδη διανοιχθῆ τὸς ὀφθαλμούς τῶν ἀρχαιολογούντων πρὸς πλείστα ζητήματα τῆς ἀρχιτεκτονικῆς τῶν ἀρχαίων καὶ φῶς ἐπαρκὲς διεχύθη ἐπὶ τῶν σκοτεινῶν ἀντικειμένων τῆς ἐσωτερικῆς τοῦ ἀρχαίου ναοῦ διαίρεσεως (ἴδε Olympia ὑπὸ Adolf Boetticher σελ. 9), ὅτε ὁ Δαϊρπφελδ τὸ 1881 ἔστρεψε τὴν προσοχὴν τῶν συνεπιστημόνων εἰς ζήτημά τι οὐσιώδες περὶ τοῦ Παρθενῶνος, ὅπερ ὁ Μπαίττιγερ — ἄλλος οὗτος δεινὸς ἀρχαιολόγος συγγραφεὺς ἀπὸ ἀξιωματικοῦ τοῦ μηχανικοῦ — ἐσφαλμένως εἶχε λύσει. Ὁ Μπαίττιγερ εἶχεν ὀρθῶς ἀναγνωρίσει ὅτι τὸ κολοσσαῖον τοῦ Διὸς ἄγαλμα ἐν τῷ ναῷ τῆς Ὀλυμπίας ἐκλήθητο ἐπὶ τοῦ θρόνου αὐτοῦ περίσπτον πάντοθεν καὶ οὐχὶ πρὸς τὸν ὀπισθεν (δυτικόν) τοῖχον τοῦ κυρίως ναοῦ προσκεκολλημένον οὕτως εἶπεῖν. Περὶ τοῦ τῆς Ἀθηνᾶς ὅμως χρυσελεφάντινον ἐν τῷ Παρθενῶνι ἄλλως ἐδόξασε, διότι τοῦτο ὑπέθεσεν, ὁμορφῶν ἐν τούτῳ πρὸς τὸν περιφανῆ Boeckh, ἰστάμενον ἐπὶ τοῦ βήθρου αὐτοῦ ἀκριβῶς ἐν κόγχῃ τοῦ δυτικοῦ τοῖχου, ὃν αὐτὸς πάλιν ἐφαντάσθη, τοῦ κυρίως ναοῦ. Ἡ οὐσιώδης αὕτη διαφορὰ ἐν τῇ τοποθεσίᾳ τῶν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Φειδίου ποιηθέντων ἄγαλμάτων τῶν δύο συγχρόνων ναῶν τῆς ἀρχαιότητος ἐφάνη παράδοξος εἰς τὸν Δαϊρπφελδ καὶ ἐκ τῶν προτέρων ἤδη διὰ τὸ ἀρχιτεκτονικὸν αὐτοῦ αἶσθημα ἀπαράδεκτος, ἀκριβεῖς δὲ καταμετρήσεις καὶ μελέται κατ' Ἀπρίλιον τοῦ ἔτους ἐκείνου ἔφεραν αὐτὸν εἰς ἀναμφισβήτητον ἐναντίον ἀποτελεσμα. Σήμερον ἕκαστος γνωρίζει κατὰ τὴν περὶ τούτου διδασκαλίαν αὐτοῦ ὅτι τὸ χρυσελεφάντινον τῆς Ἀθηνᾶς ἄγαλμα ἵστατο ἐπὶ τοῦ βήθρου ἐκείνου, τοῦ ὁποίου τὰ ἐκ πωρίνου λίθου θεμέλια σώζονται κάλλιστα εὐδιάκριτα ἐν τῷ μέσῳ τοῦ λοιποῦ μαρμαρίνου ἐδάφους τοῦ Παρθενῶνος, ἰκανῶς μακρὰν τοῦ ὑποτιθεμένου δυτικοῦ τοῖχου τοῦ ἰδίου ναοῦ. Οἱ ἀρχαῖοι ναοὶ τὸ πρόσωπον αὐτῶν ἔστρεφον πρὸς ἀνατολὰς καὶ ἐντεῦθεν εἰσῆρχετο τις εἰς αὐτοὺς εἰς τὸν πρόναον πρῶτον, ἐκ τούτου δὲ εἰς τὸν κυρίως ναόν. Εἰς τὸν περίπτερον π. χ. Παρθενῶνα, τὸν πανταχόθεν δηλονότι ὑπὸ μιᾶς σειρᾶς κιόνων περιθεόμενον, ἐξ ἀνατολῶν ἐρχόμενοι ὑπερβαίνομεν πρῶτον τὴν ἀνατολικὴν ὀκτάστυλον στοάν, ἵνα

εἰσελθόμενοι εἰς τὸν πρόναον, ἀπὸ τῆς στοᾶς ταύτης χωρίζομενοι διὰ μικροτέρων ἐξ κιόνων. Ἐντεῦθεν εἰσερχόμεθα διὰ πλατυτάτης εἰσόδου εἰς τὸν ἰδίως ναόν, πανταχόθεν ὑπὸ τοῖχου περιβαλλόμενον, πρὸς δυσμὰς δὲ ἔχοντα ἰδιαιτέραν αἰθουσαν τοιχοκτιστον, ἥτις ἐκ τῆς δυτικῆς στοᾶς χωρίζεται ὁμοίως διὰ δευτέρας στοᾶς ἀνταποκρινόμενης ἀκριβῶς πρὸς τὸν ἀνατολικὸν πρόναον. Ἡ αἴθουσα αὕτη καὶ μόνη, ἀποτελοῦσα ἀποθήκην ἀσφαλῆ πρὸς φύλαξιν ποικίλων τοῦ ναοῦ ἀντικειμένων, οἷον σκευῶν τῶν πομπῶν, λαφύρων, ἐνδυμάτων, πολυτίμων λίθων, ἐπιστήμων ἐγγράφων, βεβλημένων ἐπίπλων, ἔφερε κατὰ τὴν ἀρχαιότητα τὸ ὄνομα παρθενῶν, ὅπερ πολὺ βραδύτερον ἀπεδόθη εἰς ἅπαν τὸ ἱερόν. Ὁ ἰδίως δὲ ναὸς (cella) ἐχωρίζετο διὰ κιόνων εἰς τρία ἐπιμήκη χωρίσματα, ὧν τὰ μὲν ἐκατέρωθεν ἦσαν στενώτερα, πλατύτερον δὲ τὸ ἐν τῷ μέσῳ. Ἐν τούτῳ λοιπὸν τῷ μεσαίῳ τμήματι ἀκριβῶς ἀντικρὺ τῆς εἰσόδου, ὀπότεν ὁ ἀνατέλλων ἥλιος ἐπέχεεν ἐντός τὸ φῶς του, καὶ ἐγγύτερον πρὸς τὴν δυτικὴν πλευρὰν ἠγείρετο ἐπὶ τοῦ μνησθέντος βήθρου περίσπτον πανταχόθεν τῆς Ἀθηνᾶς τὸ χρυσελεφάντινον ἄγαλμα. Ὅταν οἱ πιστοὶ ἐκ τοῦ προναοῦ εἰσῆρχοντο εἰς τὸν ἰδίως ναόν, ἴσταντο εἰς τὸν πρόσπιον αὐτοῦ γῶρον βήθους 7 1/2 μέτρων, ὀπότεν ὑπὸ τὸ σκιοφῶς καὶ τὴν ἱερὰν σιγὴν τοῦ ναοῦ προσέβλεπον πρῶτον τὴν μορφήν τῆς σεμνῆς Παλλᾶδος. Πολύτιμα ἀναθήματα, χρυσὸς καὶ ἄργυρος ἐκόσμηον τοὺς τοίχους τοῦ ναοῦ. Τὸ λευκὸν μάρμαρον ἀντήλλαξε τὴν λαμπρότητα του πρὸς τὴν ποικιλίαν τῶν χρωμάτων τῶν κιονοκράνων, τῶν ἐπιστυλίων, τῶν λοιπῶν πολυχρῶμων ἀρχιτεκτονικῶν μελῶν. Ἐκ τοῦ προσθέτου τούτου χώρου, ἐξ οὗ δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν καὶ εἰς τὰ ἐκατέρωθεν στενώτερα ἐπιμήκη τοῦ ναοῦ εἰσῆρχετο τις, ἀπεχωρίζετο διὰ ταπεινοῦ προφράγματος ἢ κιγκλιδωτοῦ δευτέρος γῶρος σχεδὸν τετραγωνικὸς 9 1/2 μέτρων βήθους, καὶ ἀπὸ τούτου δὲ ὁμοίως ἀπεχωρίζετο τρίτος γῶρος 8 1/2 μέτρων βήθους, ἐν ᾧ ἠγείρετο τὸ ἄγαλμα. Ὅπισθεν τούτου σειρὰ κιόνων ἀπετέλει ἐγκαρσίαν στοάν, εἰς ἣν εἰσῆρχετο τις ἐκ τῶν δύο τοῦ ναοῦ ἐπιμήκων στενωτέρων στοῶν. Ὁ ἰδίως ναὸς ἄπας μεταξὺ τῆς ἀπὸ τοῦ προναοῦ εἰσόδου καὶ τοῦ ἀπὸ τῆς ὀπισθεν ἀποθήκης (παρθενῶνος) χωρίζοντος αὐτὴν τοῖχου εἶχεν ἀκριβῶς 100 ποδῶν μήκος, διὸ καὶ ἐκατόμπεδος ἐκλήθη.

Πάντα τὰ σκοτεινὰ ταῦτα ἀντικείμενα, περὶ ὧν πρότερον ὅλως διάφοροι ἰδέαι ἐπεκράτουν, διεφώτισε τὸ 1881 διὰ μακρᾶς του πραγματείας ὁ Δαϊρπφελδ (ἴδε Mittheilungen VI), πολεμῶν σφοδρὸν ἀγῶνα πρὸς φιλολογικὰς καὶ ἀρχαιολογικὰς ἀθετησίας, αἰτινας ἐπόμενον ἦτο ἐπὶ τέλους νὰ ὑποχωρήσωσιν εἰς τὰ ὀφθαλμοφανῆ διδάγματα τοῦ ἀρχιτέκτονος ἐρευνήτοῦ. Ὁ ἀγῶν, ὡς εἶπον, δὲν

ἦτο εὐκόλος, ἡ ἀσήμενος δὲ φαινομένη διαφορὰ τῆς ὀνομασίας ὁ ἐκατόμπεδος (ναὸς) ἢ τὸ ἐκατόμπεδον (ἱερόν) ἔφεραν αὐτὸν ὀλίγον ἀργότερα εἰς φιλολογικὰ ζητήματα καὶ εἰς ὀρθὴν ἐρμηναίαν ἐπιγραφῶν, ἐνθα καὶ πάλιν ἐνίκησεν ἡ ὀξυδέρκεια τοῦ πρακτικοῦ παρατηρητοῦ κατὰ προλήψεων ἐξόχων μὲν, ἀλλὰ θεωρητικῶν ἀνδρῶν. Πλήρες καὶ σαφὲς διάγραμμα περὶ τῆς ἐσωτερικῆς διαίρεσεως τοῦ Παρθενῶνος ἔχομεν μόνον ἀπὸ τοῦ χρόνου ἐκείνου μετὰ τὰς καταμετρήσεις καὶ μελέτας τοῦ Δαϊρπφελδ. Ἦδη δὲ ἐκ τῆς ἀνωτέρω βραχυτάτης περιγραφῆς δύναται ὁ ἀναγνώστης, ὁ ἰδὼν ἄπαξ ναὸν ἀρχαῖον, ν' ἀνασχηματίσῃ κατὰ φαντασίαν ἀκριβῶς τὴν εἰκόνα τοῦ δημιουργήματος τοῦ Ἰκτινίου. Ὅστις μετὰ προσοχῆς τινος ἐξετάζει τὸ ἔδαφος τοῦ Παρθενῶνος, ἀνευρίσκει οὐχὶ δυσκόλως πάντα τὰ ἴχνη, αἵτινα ὀδηγοῦσι πρὸς κατανόησιν τῶν μελετῶν τοῦ ἡμετέρου ἀρχαιολόγου. Ὅταν ἡ Θεοτόκος Μαρία κατέλαβε τὸν θρόνον τῆς Παλλᾶδος, ὁ ναὸς αὐτῆς ὑπέστη σπουδαίας μεταβολάς, αἰτινας ἐφθείραν μέχρι τινὸς τὸ ἀρχαῖον σχέδιον. Ὁ ἀνατολικῶτερος γῶρος τοῦ ναοῦ μετεβλήθη εἰς τὸ ἱερόν βῆμα, ἡ εἰσόδος μετετέθη πρὸς δυσμὰς, ὁ δυτικὸς τοῖχος τοῦ ἰδίου ναοῦ διηνοίχθη ἵνα σχηματισθῶσιν ἐντεῦθεν θύραι τρεῖς. Ἀλλὰ πᾶσαι αὗται αἱ μεταβολαὶ διακρίνονται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Πρὸς τὸ ἀνατολικὸν μέρος, πρὸς τὸ ἱερόν, ὅπου νῦν ἐπλησίαζον ἐκατέρωθεν ἐκ τῶν στενωτέρων στοῶν οἱ χριστιανοὶ πιστοὶ, τὰ κοιλωθέντα ἐκ τῆς προστριβῆς τῶν ποδῶν μάρμαρα σώζονται εἰσέτι. [Ἐπειτα τὸ τέλος.]

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΩΤΗΡΙΑΔΗΣ

Ἀθηναϊκὴ ἠχώ

Μεταξὺ τῶν νέων μεταρρυθμιστικῶν νομοσχεδίων ἡ Κυβέρνησις ἐπρότεινε εἰς τὴν Βουλὴν καὶ τὴν εἰσαγωγὴν διδάκτρων ἢ, ἐπὶ τὸ εὐφημότερον, δικαιομάτων ἐν τῇ ἐκπαιδεύσει, ἀναλόγως ἀξιοκρινόμενων ἀπὸ τῆς μέσης εἰς τὴν ἀνωτέραν. Ἡ πρότασις αὕτη σχολιάζεται ποικιλοτρόπως. Οἱ ἀμέσως ἐνδιαφερόμενοι, οἱ γονεῖς καὶ οἱ κηδεμόνες καὶ μάλιστα οἱ πτωχοὶ, κόπτονται καὶ διαμαρτύρονται. Οἱ συνταγματολόγοι — καὶ ἠξεύρομεν ὅτι αἱ ἀθηναϊκαὶ πλατεῖαι βρῖθουσιν ἐξ αὐτῶν, διότι πᾶς Ἕλληνας, ὅταν τύχῃ ἀντιπολιτευόμενος, ἐπιδίδεται εἰς τὴν σπουδὴν τοῦ Συντάγματος, — φωνάζουν ὅτι ὁ περιορισμὸς αὐτὸς ἀντίκειται εἰς τὸν θεμελιώδη νόμον, τὸν παρέχοντα ρητῶς τὴν παιδείαν δωρεάν. Ἄλλοι, μὴ ἐξετάζοντες κατὰ πόσον εἶνε νόμιμον ἢ παράνομον τὸ μέτρον, δὲν βλέπουσιν ἢ τὴν ἀμεσον βλάβην τὴν ὀποῖαν θὰ προξενήσῃ ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐξάπλωσιν τοῦ θεοῦ τῆς γνώσεως φωτός, τὸ ὅποιον κατ' αὐτοὺς ἀρεστῶς εἶνε ἀνάγκη νὰ διασκορπίζεταί εἰς Κράτος, τὴν μάλιστα βαίνον ἐπὶ τρίτον πολιτισμοῦ. Ἡ δὲ ἀντίθετος πρὸς ταύτην γνώμη εἶνε ὅτι τὸ ἐκ πρώτης ὕψεως παριστάμενον ὡς κώλυμα, δὲν θὰ βρα-

δύνη νὰ φανῆ μέτρον προκοπῆς· ὅτι καὶ τοὺς διδάσκοντας καὶ τοὺς διδασκόμενους θὰ καταστήσῃ προσεκτικωτέρους τὸ σύστημα· καὶ ἐν ᾧ τῶν πρώτων θὰ βελτιώσῃ τὴν οικονομικὴν θέσιν καὶ θαυμάσιον τὸν ζῆλον καὶ τὴν εὐκρίνειαν τὰ δίδακτρα, οἱ δευτέροι θὰ γίνωσι πολὺ ἐπιμελέστεροι καὶ τακτικώτεροι, κατ' ἀνάγκην ἐκτιμῶντες ἀγαθόν, τοῦ ἑποίου δὲν θὰ ἤμποροῦν πλέον νὰπολαύσουσιν μετὰ τῆς προτέρας εὐκολίας. Μὲ δίδακτρα, λέγουσιν, ἢ ἐκπαίδευσιν συνδυάζει ὅλα τὰ καλὰ καὶ τῆς κατ' οἶκον ἰδιαίτερας διδασκαλίας καὶ τῆς ἐν τῷ σχολείῳ φοιτήσεως. Δι' αὐτῶν μεταξὺ τοῦ μαθητοῦ καὶ τοῦ διδασκάλου συνάπτεται συμβόλαιον, ἢ παράβασις τοῦ ὁποίου δὲν συμφέρει εἰς κανένα. Ἐδῶθεν ἀυξάνει τὸ ἐνδιαφέρον, ἐκείθεν ἢ ἐπιμέλεια. Γίνεται δηλαδὴ ἀκριβῶς τὸ ἐναντίον ἀπὸ τὸ γινόμενον παρ' ἡμῖν σήμερον μετὰ τὴν ἄκραν αὐτὴν ἐλευθερίαν τῆς παιδείας ἢ μᾶλλον τὴν ἐγκυτάλειψιν, καθ' ἣν ὅσον προχωρεῖ πρὸς ἀνώτερα, τόσο ὀλιγώτερον συνδέεται πρὸς τὸν διδασκάλον τοῦ ὁ μαθητῆς, ἔως οὗ φθάσῃ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, τὸ ἄκραν αἶνον τῆς τοιαύτης ἐκλύσεως καὶ ἀκολασίας, ὅπου, ὡς γνωρίζομεν ὅλοι, τόσο ἡσυχαστικὸς εἶνε ἢ ἀκρόασις τῶν μαθημάτων καὶ μετὰ τῆς εὐκολίας ὑπογράφονται αἱ ἀποδείξεις τοῦ ἐναντίου, ὥστε συχνάκις ὁ ὑποψήφιος διδάκτωρ γνωρίζεται διὰ πρώτην φοράν μετὰ τὸν καθηγητὴν τοῦ κατὰ τὴν ὥραν τῶν ἐξετάσεων. Ἡ ἐπιβολὴ διδασκτρῶν ἢ δικαιωμάτων θὰ περιορίσῃ σημαντικῶς τὸ ἀποπνέον τοῦτο, ἂν δὲν εἶνε δυνατόν τελείως νὰ ἐξαλειψῇ. Εἰς τὰ πλεῖστα τῶν εὐρωπαϊκῶν Πανεπιστημίων, ὅσα ἔχουσιν ἤδη ἐφαρμοσθεῖν τοιοῦτο σύστημα, ὁ φοιτητὴς συνδέεται στενῶς μετὰ τὸν καθηγητὴν τοῦ καὶ εἶνε ἠναγκασμένος νὰκολουθῆσθαι τὸ μάθημά του, οὕτως ὥστε καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ κατὰ νὰ μάθῃ. Καὶ δὲν εἶνε μὲν πιθανόν ἀκόμη νὰ ἐπικρατήσῃ ποτὲ καὶ ἐδῶ τὸ ἴδιον σύστημα πρὸς τὸ παρὸν θὰ πληρόνεται ἄπαξ ἐν βαρύτερον δικαίωμα ἐγγραφῆς. Ἀλλὰ καὶ οὕτως καὶ ἄλλως, ὁ σκοπὸς πληροῦται. Τὸ γράμμα, τὸ ὁποῖον ἔδωκε κανεὶς ὅπως δῆποτε, τὸν κάμνει νὰ μὴ ἡσυχάζῃ πρὶν ἢ τὸ ἐπιωφεληθῇ. Ἡ δὲ ἐπανακτίσις τοῦ γράμματος, τὸ ὁποῖον ἠναγκάσθη νὰ καταβάλλῃ εἰς διδασκάλον, δὲν εἶνε προφανῶς ἢ ἢ ὅσα τὸ δυνατόν μεγαλητέρα ἐν τῆς διδασκαλίας ὠφέλεια.

*

Ἀλλ' ἂν ἡ γνώμη αὕτη ἐπιδέχεται ἀμφισβητήσεις καὶ ἀκούεται ἄνευ εἰρωνείας καὶ ὁ ὑποστηρίξων ὅτι ἐν ᾧ ὁ φύσει ἀμελής καὶ ἀνηρόδης δὲν θὰ προκίψῃ μετὰ τὰ δίδακτρα, ὁ φύσει φιλομαθὴς ἀρ' ἑτέρου καὶ δραστήριος ὀλίγον τότε ἄνευ τῶν διδασκτρῶν ζῆμιούται, καὶ ὅτι ἐπομένως ἀνωφελέης μὲν ὑπὸ τὴν ἐποψὴν ταύτην εἶνε ἡ καινοτομία, βλαβερὰ δὲ μᾶλλον ὡς δυναμένη πολλῶν ἐπιμελῶν ἀλλὰ πτωχῶν νὰνακόψῃ τὸ μέλλον· ἀναμφισβήτητος ὅμως μοὶ φαίνεται ἡ γνώμη τῶν ἐπιδοκιμαζόντων κατ' ἀρχὴν τὴν αὐξήσειν τῆς δαπάνης, ὡς φραγμὸν κατὰ τῆς ἐπεκτάσεως τῆς παιδείας, ἢ ὅποια εἰς τὸν τόπον μας κατήντησε τὸ κυριώτερον αἷτιον τῆς ὕληκῆς καὶ πνευματικῆς αὐτοῦ ὀπισθοδρομήσεως.

Ἐπὶ τοῦ ἀληθῶς παραδόξου αὐτοῦ ζητήματος ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴν τῶν ἀναγνω-

στῶν τῆς Ἑστίας. Πῶς εἶνε δυνατόν ἢ ἐν τόπῳ τινὶ ἐξάπλωσις τῆς παιδείας, τοῦ εὐεργετικοῦ δώρου καὶ τοῦ μόνου γνωρίσματος τοῦ πολιτισμοῦ, τόσο μεγάλης ζημίας νὰ γίνεταί πρόξενος; Καὶ ὅμως δὲν εἶνε ἄλυτον τὸ πρόβλημα. Ἄν συλλογισθῶμεν ὅτι ἡ παιδεία, ἢ ἀληθῆς τῆς ψυχικῆς ὀράσεως ἀνάπτυξις, δὲν εἶνε δυνατόν ποτέ, εἰς οἰονδήποτε τόπον καὶ ὑφ' οἰαςδήποτε συνθήκας νὰποθῇ βλαβερὰ, θὰ συμπεράνωμεν εὐκόλως καὶ ἀναγκαστικῶς ὅτι ἡ παρ' ἡμῖν ἐπικρατοῦσα εἶνε ψευδοπαιδεία τις μᾶλλον, χροιά καὶ ἐπίφαισις ἀναπτύξεως, ἄνευ βάθους οἰουδῆποτε. Δυστυχῶς καὶ ἡ παρατήρησις ἐπικυροῖ τὴν ἀλήθειαν τοῦ συλλογισμοῦ. Τὰ γράμματα δι' ἡμᾶς καὶ αἱ ἐπιστήμαι εἶνε ἐπαγγέλματα ἄπλως βιοποριστικῶν, μὴ διαφέρου ἀπὸ κανέν τῶν ἄλλων βαναύσιων ἢ κατὰ τὸν ὀλιγώτερον κῆπον τῆς ἐξασκήσεως. Σπανίως ὁ ἔρως καὶ ἡ δίψα ἀγεί τὸς μαθόντας τὰ προκαταρκτικὰ γράμματα πρὸς ἐξακολούθησιν καὶ τελειοποίησιν τῶν σπουδῶν τῶν, περισσώτερον τῆς ἐλπίδος κοινωνικῆς ἀποκαταστάσεως, πλουσίου γάμου καὶ τῶ ἐπικρατέστερον, προσόντων θεσιθῆρου. Ἡ κυριώτερα ἀπόδειξις περὶ τοῦ τρόπου, δι' οὗ θεωροῦμεν κοινῶς τὴν παιδείαν, εἶνε ὅτι ὀλίγιστοι εἰς ἐκείνων, οἱ ὅποιοι κτώρθωσαν νὰ τελειώσουσιν τὸ ἑλληνικὸν Σχολεῖον, κατεδέχθησαν κατόπιν νὰκολουθῆσουσιν τὸ ἐπαγγέλμα τοῦ πατρὸς τῶν ἢ ἄλλο τι ἐπίσης τίμιον. Οἱ περισσώτεροι ἐπεδίωξαν παντὶ σθένει καὶ πάσῃ θυσίᾳ νὰ τελειώσουσιν, νὰ πάρουν ὅπως ὅπως ἓνα διπλῶμα διὰ νὰ ζήσουσιν· εἰς αὐτῶν δὲ παρήχθη κυρίως ἡ πολυπληθὴς φάλαγγ τῶν ἐπιστημῶνων, εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ὁποίων οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον ἔχνος ἀρῆκεν ἢ παιδεία, τῶν λυμαινομένων τὸν τόπον, τὸν ὁποῖον πλέον κατέκλυσαν ἀληθῶς. Τοὺς βλέπετε ὅτι ἦσαν φύσει καὶ θέσει προωρισμένοι ἄλλος διὰ τὴν σκαπάνην, ἄλλος διὰ τὴν σφύραν, ἄλλος διὰ τὸν πῆχυν, ἄλλος διὰ τὰ σταθμά. Ἀλλὰ πῶς νὰ φανῶσι πλέον μετὰ τὰ βάναισα αὐτὰ ἐμβλήματα, αὐτοὶ οἱ ὅποιοι ἐμαθον ἤδη ἀνάγκων καὶ γραφῆν, ζῶντες εἰς κοινωνίαν νέαν, εἰς τὴν ὅποιαν ὁ ἐξευγενισμὸς τῶν ἐπαγγελημάτων, ὅπως καὶ ἄλλοτε ἐλάβομεν ἀφορμὴν νὰ παρατηρήσωμεν εἶνε ἄγνωστος, μὴ ἐννοοῦσαν δὲ ἀκόμη ὅτι τὰ γράμματα, καὶ μάλιστα τὰ δωρεὰν διδασκόμενα εἶνε στολισμὸς ἀναγκαστικὸς δι' οἰονδήποτε ἄνθρωπον, πτωχὸν ἢ πλούσιον, ἔμπορον ἢ βιομηχανον, κτηματῆαν ἢ... διδασκαλον;

Ἄλλοθ' ὁ μικροπαντοπώλης ὁ ἀμαθὴς καὶ βυπαρὸς στέλλει τὸν υἱὸν τοῦ εἰς τὸ σχολεῖον· ἀλλ' ὅταν μάθῃ γράμματα ὅσα τοῦ ἀρκούν, ἀντὶ νὰ ζητήσῃ νὰ τὸν κάμῃ ἐπιστήμονα—καὶ ἔχει ἴσως πρὸς τοῦτο τὰ μέσα—προτιμᾷ νὰ τὸν ἐπαναφέρῃ πλησίον τοῦ, νὰ προαγάγῃ καὶ νὰ ἐξευγενίσῃ τὸ πατρικὸν ἐπαγγέλμα, νὰυξήσῃ τὰς ἐργασίας του, νὰ γίνῃ εἰς παντοπώλης εὐπρεπῆς καὶ κατάρτιος μετὰ ὑπαλλήλους καὶ ὑπηρέτας, τέμνων οὕτως ὄδον διὰ νὰ ἐξελιχθῇ περισσώτερον τοῦ υἱοῦ ὁ ἔγγονος, πολλῶν καὶ ὁ δισέγγονος. Ὑπάρχουσι διὰ τοῦτο ἑκατὸν πολλῶν εἰδῶν καταστήματα, μεταδιδαζόμενα ἀπὸ τοῦ πατρὸς εἰς τὸν υἱόν, ὡς τίτλος τις εὐγενείας, μετὰ τὴν διαφοράν ὅτι αὐτὸς καμμίαν φοράν παρακμάζει ἐν ᾧ ἐκεῖνα διαρκῶς προάγονται καὶ βελτιοῦνται.

Αὐτὸ δὲ εἶνε τὸ ἰδιαιτικὸν τοῦ ἀγαπῶντος τὴν τέχνην τοῦ καὶ ποθοῦντος νὰ διακριθῇ εἰς τὸ στάδιόν του, ὑποδηματοποιοῦ, βάρτου, τέκτονος, σιδηρουργοῦ. Εἰς τὴν χώραν μας ὅμως αὐτὰ εἶνε σπανιώταται ἐξαιρέσεις. Οἱ πολλοὶ ἐδῶ, κατὰ τὴν συμβουλήν τοῦ ἀποστόλου, ζηλοῦσι τὰ χαρίσματα τὰ κρείττονα, τὰς δὲ βαναύσους τέχνας καὶ τὰ ἐπαγγέλματα ἀκολουθοῦσι, νομίζεις, μετ' ἀποπροφῆς καὶ εἰς ἀνάγκης ἐσχάτης, ὡς ἄνθρωποι ἐκπεσόντες τῆς προτέρας περιουσίας. Καὶ ἀντὶ νὰ ἔχουν ὡς μόνην φιλοδοξίαν νὰ ἰδρῦσουσιν, γενάρχη αὐτοί, τὴν ἀριστοκρατίαν τοῦ ἐπαγγελματικοῦ τῶν οἴκου, μένοντες ἐρ' ᾧ ἐτάχθησαν καὶ ἐν τούτῳ προοδεύοντες, προπαρκατευάζοντες δὲ τοὺς υἱοὺς τῶν πρὸς διαδοχὴν, προσπαθοῦν ἀπεναντίας νὰ τοὺς κρατήσουσιν εἰς τὰ γράμματα καὶ θυσιάζουσι τὰ πάντα διὰ νὰ τοὺς ἴδουσι μέχρι τέλους ἐπιστημονας, ἱατροῦς, δικηγόρους, καθηγητάς, ὅπως νομίζουσι καλλιτέρους τῶν. Τῆς τάσεως ταύτης—φυσικῆς, τίς οἶδεν, εἰς τὴν κοινωνίαν πρὸ μικροῦ ἀπελευθερωθῆσαν—τὸ ἀποτέλεσμα τὸ γνωρίζομεν. Ζύμωσις καὶ ἀναστάσις κινδυνώδης· καὶ τὰ μὲν ἐπαγγέλματα μένουσιν ἐν νηπιῶδει καταστάσει, εἰς αὐτῶν δὲ τῶν υἱῶν γεννῶνται ὡσεπιπολύ τερατικῶδη ὄντα, μυρωμένα, κομφεοῦμένα, διοπροφροῦντα, μετὰ ἀδιάπλαστον καρδίαν καὶ ἀμελημένην ἀνατροφὴν, τὰ ὅποια ἐν τούτοις προκισμῆνα δι' ἓνα διπλῶμα καὶ πολλῆς ἐπιτηδεύτητος, ὑποστηρίζονται καὶ ἀνέρχονται μέχρι τῶν ὑψηλοτέρων κοινωνικῶν θέσεων.

*

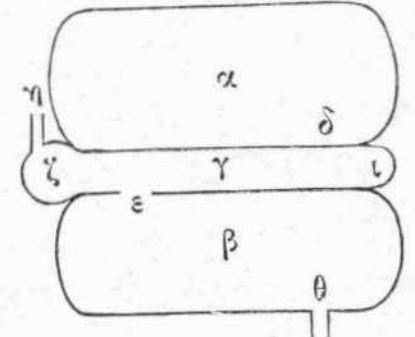
Ὑπολογίσατε τώρα τὴν ὡς ἐκ τῆς τάσεως ταύτης καὶ τῆς τόσο εὐκόλως παρεχομένης μέσης καὶ ἀνωτέρας ἐκπαίδευσως ἀνισόροπον αὐξήσειν τῶν γραμματισμένων καὶ τῶν ἐπιστημῶνων, — πληγὴν περὶ τῆς ὁποίας τόσα ἐλέγησαν καὶ ἐγράφησαν, ἀλλ' ἄνευ θεραπείας,—τοὺς μεταξὺ τῶν ταπεινῶν καὶ ἀγρίους ἀγῶνας, ἀληθῆς ἀνθρωποφάγωμα, πρὸς νομὴν τῶν ἐλίγων θέσεων ἢ ἀπόκτησιν πελατείας, καὶ τὴν στέρησιν ἀπὸ τῶν ἄλλων κλάδων, ἀπὸ τῆς γεωργίας μέχρι τῆς βιομηχανίας, βραχιόνων ἰκανῶν νὰ τοὺς καλλιεργήσουσιν. Γράμματα καὶ ὄλω γράμματα!... Βλέπετε ὅμως ὅτι ἡ παιδεία παρ' ἡμῖν δὲν ἤμπορεῖ νὰ παραβληθῇ πρὸς φῶς, τὸ ὁποῖον ἐκ τῆς υπερβολικῆς ἐντάσεως σκιοτίζει, ἀλλὰ μᾶλλον πρὸς φῶς, τὸ ὁποῖον ἐκ τῆς κακῆς ποιότητος λυπεῖ τοὺς ὀφθαλμούς. Ἡμεῖς θὰ ἐπροτιμῶμεν νὰ σβεσθῇ τὸ κακὸν αὐτὸ φῶς ἢ νὰ ἐλαττωθῇ. Καὶ ὡς ἐν μέσον πρὸς τοῦτο, ἐπικρατοῦμεν τὸν περιορισμὸν τῆς μέσης καὶ πρὸ πάντων τῆς ἀνωτέρας ἐκπαίδευσως καὶ διὰ χρηματικῶν ὑποχρεώσεων, εἰς τὰς ὁποίας ὀλιγώτεροι νὰ ἤμποροῦν νὰ ὑποβάλλωνται. Αὐτὸ τοὺς πτωχοὺς δὲν θὰ τοὺς ἀδικήσῃ, ὅπως θέλουσιν νὰ ὑποστηρίξουσι μερικοὶ. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἂν συμβαίη, νομίζω ὅτι ἄρῃν τοῦ γενικοῦ καλοῦ, παραβλέπεται οἰουδῆποτε ἀτόμου ἢ τάσεως ἢ ζημίας. Ἐξ ἄλλου τὰ γράμματα καὶ αἱ ἐπιστήμαι, διὰ νὰ καρποφοροῦν, πρέπει νὰ καλλιεργῶνται ὑπ' ἀνθρώπων θέσει πρὸς τοῦτο ἰκανῶν, μὴ ἐξηναγκασμένων νὰ τὰ μεταχειρισθῶσι διὰ νὰ ζήσωσιν ὕλικῶς ἀλλὰ πρὸ πάντων ἠθικῶς. Ἄν δὲ μεταξὺ τῶν πτωχῶν καὶ ἀνυποστηρίκτων γεννηθῇ ποτε καὶ

τις μεγαλοφυΐα, εἶνε βέβαιον ὅτι θάναδειχθῇ καὶ θὰ ζήσῃ ἄνευ τοῦ διπλώματος, τοῦ ὁποίου ὀλιγώτερον παντὸς ἄλλου πράγματος θὰ ἔχῃ ἀνάγκην ἐν τῷ κόσμῳ.

ΑΝΤΙΑΛΛΟΣ

ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΝ ΥΠΟΓΕΙΟΝ ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΗΡΙΟΝ ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚῃ

Πρὸ δύο ἡμερῶν Ἰουδαῖοι ἀνασκάπτοντες χάρην οἰκοδομῆς τόπον ἐν τῇ πρὸς ἀνατολήν αὐλῇ τοῦ τζαμίου τῆς ἁγίας Σοφίας, δεθέντα αὐτοῖς ὑπὸ τῆς Δημαρχίας κατὰ τὸ νέον σχέδιον τῆς ῥυμοτομίας τοῦ κέντους μέρους τῆς πόλεως, ἀνεύρουν ὅπως καταγούσας εἰς ὑπόγειον θολωτὸν κτίριον ὅπερ χθὲς ἀπεδείχθη ἐκτεταμένον καὶ πολυδαίδαλον Βυζαντινὸν προσκυνητήριον τοῦ δεκάτου ἢ ἐνδεκάτου αἰῶνος. Τὸ ὅλον κτίριον, κείμενον ὑπὸ τῷ σημερινῷ ἐδάφει εἰς βάθος τριῶν μέτρων καὶ ἐν 40 βημάτων ἀποστάσει ἀπὸ τοῦ Ἁγίου βήματος τοῦ τζαμίου πρὸς νότον αὐτοῦ, σύγκειται ἐκ δύο κυρίων θολωτῶν πτερύγων α καὶ β ὧν ἐν μέσῳ κεῖται τρίτη στε-

νωτέρα γ πρὸς τὴν ἐπικοινωνοῦσαι διὰ τῶν πυλίδων δ καὶ ε. Ἡ ἐν τῷ μέσῳ πτέρυξ γ τελευτᾷ πρὸς δύσιν εἰς κυκλωτέρας θολωτὸν προσάρτημα ζ εἰς οὗ πρὸς βορρᾶν ἄρχεται ὁ διάδρομος η τελευτῶν πάλαι ποτὲ κατὰ πάσαν πιθανότητα εἰς αὐτὸ τὸ Ἅγιον Βῆμα τοῦ Τζαμίου τῆς ἁγίας Σοφίας, νῦν δὲ ἐμπεφραγμένον· ἐκ τῆς δεξιᾶς πτέρυγος β ἄρχεται πρὸς νότον καὶ δευτέρος διάδρομος θ ἐμπεφραγμένος. Τὸ ὕψος ἀπὸ τοῦ σημερινοῦ κάτω ἐδάφους ἐπικεχωρισμένον διὰ μεταγενεστέρων χωμάτων κεῖται εἰς βάθος δύο μέτρων. Τὸ φῶς εἰσέρχεται εἰς τὸ ὅλον κτίριον, ὅπερ καὶ ἐν τοῖς πάλαι καιροῖς ἦτο ὑπόγειον πως ὡς σαφῶς μαρτυρεῖ ἡ ἔλλειψις θύρας εἰσόδου καὶ θυρίδων, διὰ μακρῶν καὶ πλατέων σωλήνων ἐκτισμένων ἐπὶ τῶν θόλων («φραγγιτῶν») καὶ νῦν ἐπικεκαλυμμένων εἰς τὰ ἀνώτατα ἄκρα διὰ μεγάλων μαρμαρίνων πλακῶν ἠρίθμησα τοιοῦτους σωλήνας εἰς. Αἱ πλίνθοι, εἰς ὧν κατεσκευασμένοι εἶναι οἱ τοῖχοι καὶ οἱ θόλοι, εἶναι μεγάλου τετραγωνικοῦ σχήματος, ὅμοια πρὸς τὰς τῶν λοιπῶν ἀρχαίων ἐκκλησιῶν τῆς Θεσσαλονίκης τῶν μεταβυζαντινῶν εἰς τζαμιά. Που καὶ που ἀναρτῶνται ἐνεκτισμένα καὶ ἓνα τεμάχια λευκοῦ καὶ Θεσσαλικοῦ μαρμαρίου (κοινῶς «σουμακί»). Ἄπαντες οἱ τοῖχοι ἦσαν ποτὲ κεκοσμημένοι καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν διὰ ζωγραφιῶν ὧν, παρὰ πάσαν

τὴν πολυετῆ ὑγρασίαν τὴν αὐξανομένην καὶ ἐξ ὕδατος ψυχροῦ ἀναβλύζοντος ἐν τῇ πτέρυγι α, ἐσώθησαν ἰκανὰ καὶ ὠραία λείψανα. Καὶ ἐν μὲν τῇ πτέρυγι α ἀπεικονισμένα εἶναι ἐν κύκλοις μέχρις ὀσφύος (ἡ ἀγία)

Π	Η	Α	Η	Α	Η
Α	Α	Ν	Α	Ν	Α
Ρ	Γ	Α	Γ	(Ν)	Γ
Κ	Α	Α	Α	(Α)	Α
Ε		Σ			
Υ		Τ			
Ν		Α			
Η		Ι			

καὶ ἄλλαι ἐν δὲ τῷ κυκλοτερεῖ προσετήματι ζ ἐξ ἄλλαι, ἀνώνυμοι, καθ' ὅλον τὸ σῶμα. Τὸ πλῆθος τῶν γυναικείων εικόνων μαρτυρεῖ ὅτι τὸ Προσκυνητῆριον ἦτο ἰδρυμένον χάριν μοναζουσῶν γυναικῶν ὧν τὰ ἐνδικτήματα ἐν Θεσσαλονίκῃ, τῷ δευτέρῳ τούτῳ τῆς Ἀνατολῆς Βυζαντίῳ, μνημονεύουσι πολλοὶ ἀρχαῖοι ἱστορικοί. Ἄγιος ἀνδρὸς τοιχογραφία σώζεται ἐν τῇ πτέρυγι α ἐνὸς μόνου, τοῦ Νικολάου, μετ' ἐπιγραφῆς

Ο	Ν
Α	Κ
Γ	Ο
Ι	Λ
Ο	Α
Σ	Ο

ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΡΙΟΝ

Ἐπὶ τὸν τίτλον τοῦτον θὰ παρατίθενται ἐκαστοτε εἰς τὴν Ἑστία ν σύντομοι περίληψεις τῶν ἀξιολογοτέρων ἄρθρων ἅτινα δημοσιεύονται κατὰ μῆνα εἰς τὰ ἐπισημότερα ἑλληνικὰ καὶ ξένα περιοδικὰ καὶ εἰς ἐφημερίδας, θὰ ὑποδεικνύονται δὲ μόνον διὰ τῶν ἐπιγραφῶν τῶν τὰ εἰδικότερα ἄρθρα, ὥστε οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἐκ τῶν ἡμετέρων ἀναγνωστῶν ὀδηγούμενοι οὕτω ν' ἀνατρέξωσιν εἰς εὐρεῖαν αὐτῶν.

Εἰς τὴν Revue des Revues τοῦ Ἰουνίου ὁ διάσημος ἰταλὸς καθηγητῆς Λομπρόζος ἐδημοσίευσεν πρό τινος ἄρθρον ὑπὸ τὸν τίτλον Ἡ ἀναίσθησία τῆς γυναικὸς ἢ ὑποδείξει ἐπιστημονικῶς ὅτι κατὰ πρόληψιν θεωρεῖται ἡ γυνὴ εὐαίσθητον ὄν, ἐνῶ ὁ ἀνὴρ εἶνε πολὺ εὐαίσθητοτερος. Τοῦ ἄρθρου τούτου συνοψίς θὰ δημοσιευθῇ εἰς προσεχῆς φύλλον τῆς Ἑστίας.

Τὸ αὐτὸ περιοδικὸν ἵνα κατευνάσῃ τὴν ἐκ τούτου ὀργὴν τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ ἐδημοσίευσεν τὸν ἰούλιον ἔτερον ἄρθρον τοῦ ἰταλοῦ καθηγητοῦ Φερρέρου ἐπιγραφόμενον Ἡ ψυχολογία τοῦ γυναικείου ἔρωτος, διὰ τοῦ ὁποῦ ἀποδεικνύει ὅτι ὁ γυναικεῖος ἔρως εἶνε πολὺ ἰσχυρότερος, πνευματικώτερος καὶ σταθερώτερος τοῦ ἀνδρικοῦ. Καὶ τούτου τοῦ ἄρθρου συνοψικὴ μετάφρασις θὰ δημοσιευθῇ προσεχῶς εἰς τὴν Ἑστίαν χάριν τῶν ἀναγνωστῶν αὐτῆς.

Ἡ Nouvelle Revue τῆς 1 Ἰουνίου δημοσιεύει μακρὰν μελέτην τοῦ Μ. Β. Jeannine περὶ τοῦ Γερμανοῦ Νίτσε τοῦ περιπαλήτου ἀνατρεπτικοῦ ἠθικολόγου. Ἡ φιλοσοφία αὐτοῦ θεμελιούται ἐπὶ τῆς ἰδέας ὅτι ζωὴ εἶνε ἡ θέλησις τοῦ ἄρχεν, ἡ ἀρχὴ δὲ εἶνε τῆς ζωῆς ἀμοιβὴ καὶ ἀπόλαυσις. Ὁ Νίτσε ἀνατρέπει ἀμειλιχτικῶς ὡς προλήψεις πάσας τὰς ἠθικὰς ἀρχὰς τῶν πολιτισμέ-

Ἄξιαν ἰδίως μνεῖας ὑπολαμβάνω ζωηροτάτην καὶ ὠραιοτάτην εἰκόνα ἀγγέλου, ἔχοντος τὰς πτέρυγας ἠνεωγμένας καὶ κρατοῦντος ἐν τῇ ἀριστερᾷ σφαιρᾷ, ἐν τῇ μυχῷ τῆς πτέρυγος γ.

Τὸ Ἅγιον Βῆμα δεδηλωμένον εἶναι ἐν ταῖς πτέρυξι α καὶ β διὰ κοίλων μικρῶν κογχῶν (niches) ἐν τοῖς τοίχοις πρὸ τῶν ὀπῶν κατὰ γῆς κεῖνται μαρμαρίναι πλάκες, κίονες καὶ ἄλλα τεμάχια ἀνήκοντα ἴσως εἰς τὰς Ἁγίας Τραπεζάς. Ἡ πτέρυξ γ στερεῖται κόγχης.

Πλὴν τῶν μνημονευθέντων λειψάνων οὐδὲν ἄλλο περιεσώθη ἢ μικρὸν τεμάχιον μαρμαροῦ ἐνεκτισμένον ἐν τινι τῶν σωλῆνων, περὶ ὧν ἐν ἀρχῇ εἶπον, καὶ φέρον ἀποτετριμμένην ἐπιγραφὴν ἧς μόνον τὰ γράμματα . . . ΤΟΚΟΣ . . . κτώρθωσα νὰ ἀνιχνεύσω καὶ εἶναι μὲν μικρὸν τὸ λείψανον ἀλλὰ πολὺτιμον ἐμπεδοῦν ἦν γνώμην ἐξήνεγκεν περὶ γυναικείου Προσκυνητηρίου ἀφιερωμένου εἰς τὴν «(Θεο)τόκον».

Ἐν Θεσσαλονίκῃ τῇ 26 Ἰουνίου 1892

ΠΕΤΡΟΣ Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

νων κοινωνικῶν καὶ μετὰ πόθου στρέφει τὰ βλέμματα πρὸς τὸ ἀνθρώπινον κτήνος, τὸν προϊστορικὸν ἀνθρώπον.

Ἡ Deutsche Rundschau τοῦ ἰουνίου δημοσιεύει ἄρθρον τοῦ καθηγητοῦ Ε. Ρίχτερ περὶ τῆς θνητότητος μελλόντων πολέμων. Ὁ γερμανὸς καθηγητῆς ἀντλῶν τὰ παρίσματά του ἐκ στατιστικῶν, καθ' ἕως μεθ' ὧν τὴν τελειοποίησιν τῶν ὄπλων ἡ θνητότης τῶν πολέμων ἀπὸ τοῦ III αἰῶνος βαίνει ὀλονὲν ἐλαττωμένη, προεικάζει ὅτι καὶ εἰς τὸ μέλλον ἡ ἐλάττωσις θὰ ἐξακολουθῇ καθ' ὅσον ἰσχυρότερα ἀντίρροπα εἰς τὰ πολεμικὰ μηχανήματα καθίστανται ἀπ' ἑτέρου ἡ τελειοποίησις τῆς συγκοινωνίας καὶ αἱ καθημέραν πρόοδοι τῆς στρατιωτικῆς ὑγιεινῆς καὶ τῆς χειρουργικῆς.

Ἡ Critica Sociale τοῦ ἰουνίου δημοσιεύει ἄρθρον τοῦ Μ. Γ. Φραντζέσκη ὑπὲρ τῶν γυναικῶν, ἀποκρούοντος τοὺς περὶ αὐτῶν ἀφορισμοὺς τοῦ Ερβέρτου Σπένσερ, ὅστις θεωρεῖ τὰς κόρας τῆς Εὐᾶς καθ' ὅλα ὑποδεστέρας τῶν υἱῶν τοῦ Ἀδάμ.

Ἡ North American Review τοῦ ἰουνίου δημοσιεύει τὴν ἀνακάλυψιν νέου εἴδους παραφροσύνης, ἣν ἀποκαλεῖ δι' ἑλληνομόρφου ὀνόματος Παράνοια. Ἡ ἀσθένεια αὕτη εἶνε κληρονομικὴ, ἀναφαίνεται δὲ παλῆκις ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας ὡς πρόωρος δῆθεν ἀνάπτυξις τοῦ πνεύματος, ἧτις ἀντὶ νὰ κινήσῃ τὴν ἀνησυχίαν τῶν γονέων, τούναντίον προκαλεῖ τὸν θαυμασμὸν αὐτῶν.

Εἰς τὴν Revue de deux Mondes τῆς 1 καὶ 15 ἰουνίου ὁ Ταιν συνεχίζων τὸ μέγα ἱστορικὸν ἔργον του δημοσιεύει μελέτην ἐπιγραφομένην Ἡ ἀνάπλασις τῆς Γαλλίας κατὰ τὸ 1800. Ὁ περιφανὴς ἀκαδημαϊκὸς

ἀποφαινόμενος ὅτι ὁ Ναπολέων Α' κατέπνιξεν ἐν Γαλλίᾳ τὴν ἀνεξάρτητον ἐπιστήμην καὶ προσεπάθησε τὴν φιλολογίαν καὶ τὸ σχολεῖον νὰ μεταβάλλῃ εἰς ἄλλα ὄργανα πρὸς δοξολογίαν ἑαυτοῦ καὶ τῆς βασιλείας του, ἀπομολογεῖ ὅμως ὅτι εἰς αὐτὸν ἰδίως ὀφείλει ἡ Γαλλία τὴν ἀγάπην, τὸ εἶδος, τὴν πίστιν, τὴν ὑπακοὴν καὶ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ πρὸς τὴν πατρίδα καθήκοντος.

Ἡ Kritische Revue aus Oesterreich τοῦ ἰουνίου δημοσιεύει ἄρθρον τοῦ βιενναίου Γράζερ περὶ τῶν ἔργων τοῦ μεγάλου οὐγγρου ποιητοῦ Ἑμεριχ Μάνταχ, τοῦ ὁποῦ οὐδὲ τὸ ὄνομα εἶνε γνωστὸν εἰς ἡμᾶς. Ὁ Μάνταχ εἶνε ἡλικίας 70 ἐτῶν, τὸ δὲ ἔσχατον ἔργον του εἶνε Ἡ τραγωδία τοῦ ἀνθρώπου, ὄραμα συμβολικὸν καὶ ἀλληγορικὸν ἀποτελούμενον ἐκ δεκαπέντε εικόνων, κατὰ δὲ τὸν βιενναῖον κριτικὸν ἐπαμίλλον τοῦ Φάουστ τοῦ Γκαίτε καὶ τοῦ Μάνφρεδ τοῦ Βύρωνος. Ἐν αὐτῷ ἀπεικονίζονται τὸ παρελθόν, τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον τῆς ἀνθρωπότητος. Ἡ πρώτη σκηνὴ ἀργεται ἐν τῷ ὠρανῷ διὰ τῆς πτώσεως τοῦ Σατανᾶ, ἐξελίσσεται δὲ κατόπιν τὸ ὄραμα ἐπὶ γῆς διὰ μέσου τῶν αἰῶνων συνδεόμενον πρὸς τὴν παγκόσμιον ἱστορίαν καὶ καταλήγει διὰ τῆς καταστροφῆς τῆς γῆτινῆς σφαιράς. Τὸ ὄλον διαπνέει πικρὰ ἀπιστιοδοξία, αἱ τελευταῖαι δὲ λέξεις τοῦ ποιητοῦ εἶνε: «Ἀνθρώπε, σοῦ τὸ εἶπα ἀγωνίζου καὶ ἔχε πίστιν!»

Τὸ Gentleman's Magazine τοῦ ἰουνίου δημοσιεύει ἄρθρον τοῦ Κέντ παραμυθητικώτατον διὰ τοὺς μικρὸν ἔχοντας τὸ ἀνάστημα. Ὁ ἀρθρογράφος διὰ πλήθους παραδειγμάτων ἐκ τῆς ἱστορίας ἀποδεικνύει ὅτι οἱ περισσώτεροι μεγάλοι ἄνδρες ἦσαν μικροί... τὸ σῶμα ἀπὸ τοῦ Ἀττίλα μέχρι τοῦ Ναπολέοντος Α' καὶ ἀπὸ τοῦ Ὀρατίου μέχρι τοῦ Σαίξπηρου. Καὶ αὐτὸς ὁ Γλάδστον ὁ ἐπικαλούμενος μέγας προσβότης εἶνε, λέγει, μέγας μόνον διὰ τὰς πράξεις του.

Εἰς τὴν Νέαν Ἡμέραν ἐδημοσιεύθη μακρὰ ἐπιφυλλίς τοῦ κ. Δ. Θεοφανοῦ, παραπονεθεῖσα κατὰ ἰούνιον περὶ τῆς Στωικῆς φιλοσοφίας, ἀποτελοῦσα δὲ τὸ α' μέρος μακροτάτης μελέτης.

Ἄξιανγνωστα δημοσιεύματα: Ὁ Νομοθέτης Λυκούργος ὑπὸ G. Attinger (Revue Suisse ἰουλ.).—Ἡ γεωργικὴ τράπεζα τῆς Τουρκίας (Journal des Economistes ἰουν.).—Ἡ παντομίμα ὑπὸ Μ. Lefevre (Revue dramatique 1 ἰουν.).—Ὁ ἰακωβὸς Ἰνώδης ὑπὸ Α. Binet (Revue de deux Mondes 15 ἰουν.).—Περὶ τοῦ Θεοῦ, ἀνεκδότου ποιήματος τοῦ Οὐγκῶ (Revue Encyclopedique 1 ἰουν.).—Αἱ Νεολατικαὶ γλώσσαι ὑπὸ J. Lefebvre (Nouvelle Revue 15 ἰουν.).—Περὶ τῶν διαφόρων εἰδῶν καὶ βαθμῶν τῆς ἀρχονίας ὑπὸ G. Rümelin (Deutscher Rundschau ἰουν.).—Νόμοι τῆς ἀρμονίας ὑπὸ Μ. Moskowiski (Nord und Süd ἰουν.).—Καθούρ ὑπὸ S. Münz (ἰουλ.).—Ὁ ἰδιωτικὸς βίος ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ρώμῃ ὑπὸ W. Preston καὶ L. Dodge (Atlantic Monthly ἰουν.).—Ἀπεκδοκίμων ὑπὸ W. Pater (Contemporary Review ἰουν.).—Ἡ Αἴγυπτος κατὰ τὸ 1882 καὶ κατὰ τὸ 1892 ὑπὸ τοῦ sir Marriott (Fortnightly Review ἰουν.).—Ἡ μέλλουσα τροφὴ τοῦ ἀνθρώπου ὑπὸ W. Atwater (Forum ἰουν.).—Ἡ ἀρχαία Ρώμη καὶ τὸ σύγχρονον Λονδίον ὑπὸ E. Gibbs (Harper's Magazine ἰουν.).—Δάντης ὑπὸ W. Gladstone (Nineteenth Century ἰουν.).—Ἡ θρησκεία τοῦ Ὀλύμπου

ὑπὸ W. Gladstone (North American Review ἰουν.).—Λέον ΙΓ' ὑπὸ Α. de Gubernatis (Natura de Arte 1 ἰουν.).—Βουλγαρικαὶ ἐπιστολαὶ ὑπὸ I. D. Botkine (Wiestnik Jewropy ἰουν.).—Ὁ Βουλγαρικὸς στρατὸς καὶ ὁ νέος ὀργανισμὸς του (Jahrbücher für die deutsche Armee und Marine).—Ἡ ἄνευ κανοῦ πορείτις (ἰουλ.).—Αἱ ναυτικαὶ μεταρρυθμίσεις (La Marine française 5 ἰουν.).—Οἱ κανονισμοὶ τοῦ ἀστροσυγγρηκτοῦ στρατοῦ (Revue du Cercle militaire 5 ἰουν.).

ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ

— Μία ἀναγνώστρια τῆς Ἑστίας ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ἐρωτᾷ πόθεν πηγάζει τὸ ἔθιμον τοῦ ἀνάπτειν πυρὰς τὴν νύκτα τῆς 23 Ἰουνίου, παραμονὴν τῆς ἑορτῆς τοῦ ἁγίου Ἰωάννου. Τίς δύναται νὰ δώσῃ ἀπάντησιν;

— Κύριε Φιλόμουσε, ἡ λίμνη διὰ τὴν ὁποίαν ἐγράφη τὸ περίφημον ποίημα τοῦ Λαμαρτ'νου δὲν εἶνε ἡ τῆς Γενεύης, ἀλλ' ἡ λίμνη Βουρζέ.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας κατὰ τὴν εἰς Τέμπελχοφ διατριβὴν του εἶχε χάσῃ τὸ γοηματοφυλάκιόν του, περιέχον 100 μάραξ, ἐν δακτυλίδιον καὶ ἐν κλειδίον. Ἀνευρέθη δὲ τούτο ὑπὸ τινος στρατιώτου εἰς ὃν ὁ αὐτοκράτωρ ἔδωκεν ὡς ἀμοιβὴν τὰ 100 μάραξ.

— Ἀμερικανὸς τις ὀνομαζόμενος Φράγκ Λέντζ ἀνεχώρησεν ἐκ Νέας Ἰόρκης διὰ ποδηλάτου μετὰ τὸν σκοπὸν νὰ κάμῃ τὸν γύρον τοῦ κόσμου. Ἀφοῦ διέβη τὴν Β. Ἀμερικὴν, θὰ μεταβῇ δι' ἀτμοπλοίου εἰς Ἰαπωνίαν. Ἐπειτα θὰ διέλθῃ τὴν Ἰαπωνίαν, τὴν Κίναν, τὴν Ἰνδίαν, τὸ Ἀφγανιστάν, τὴν Ἀσιατικὴν Ρωσίαν, τὴν Περσίαν, τὴν Τουρκίαν, τὴν Αὐστρίαν, τὴν Γερμανίαν, τὴν Ὀλλανδίαν, τὴν Γαλλίαν, τὴν Ἀγγλίαν, τὴν Σκωτίαν καὶ τὴν Ἰρλανδίαν, καὶ ἐλπίζει νὰ τελειώσῃ ἐντὸς δύο ἐτῶν τὴν μακρὰν ἐκδρομὴν του. Ὁ μεγαλειόβηλος ποδηλατιστῆς φέρει μετὰ ἑαυτοῦ ἐφόδια βάρους 22 λιτρῶν καὶ μικρὰν φωτογραφικὴν μηχανήν.

— Ἡ ἰσπανικὴ κυβέρνησις ἐδημοσίευσεν ἐπίσημον στατιστικὴν περὶ τοῦ ἰσπανικοῦ τύπου. Ἐν συνόλῳ ἐκδίδονται 1136 ἐφημερίδες εἰς 1,514,852 φύλλα. Ἐκ τῶν πολιτικῶν ἐφημερίδων ἐπίσημοι εἶνε 49, φιλελεύθεροι 72, ἀνεξάρτητοι 61, συντηρητικαὶ 56, δημοκρατικαὶ 24, μεταρρυθμιστικαὶ 14. Φιλολογικὰ καὶ ἐπιστημονικὰ φύλλα 234, ἐκκλησιαστικὰ 109, γεωργικὰ 22 κλπ.

— Ἡλεκτροκίνητος ἄκατος μήκους 12 μέτρων καὶ πλάτους 2,10 κατασκευάσθη διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ αὐστραλιακοῦ λιμένος Σίδνεϋ.

— Ἡ καταστροφὴ τῶν μικρῶν ποικιλοπτερόων πτηνῶν ὧν χρῆσις γίνεται πρὸς διακόσμησιν τῶν γυναικείων πύλων αὐξάνει ὀλονὲν. Εἰς μόνον πτεροπύλῳ τοῦ Λονδίνου ἔλαβεν ἐσχάτως διὰ μιᾶς 6000 παραδείσια πτηνά, 300,000 διαφόρων εἰδῶν προσεργόμενα εἰς Ἀνατολικῶν Ἰνδῶν, καὶ 400,000 κολύβρια! Ὡ τῆς γυναικείας εὐσπλαγγνίας!

— Κατὰ τὸ παρελθόν ἔτος ἀπὸ τῆς Κίνας τῆς Ἰταλίας ἀπεστάλησαν εἰς Γερμανίαν 3,070,000 γιλιόγραμ. δραπετῶν ἀνθέων. Κατ' ἔτος δὲ μόνον τὸ Βερολίνον ἐξοδεύει 16-20,000 δέματα ῥόδων ἐκ Καννῶν, ἕκαστον δὲ τῶν δεμάτων περιέχει 40 δωδεκάδα.

— Γιγάντειος καρχάριας ἐφανεύθη ἐσχάτως εἰς τὸν κόλπον τοῦ Πανζαῖ μήκους 8 μέτρων.

— Ἡ ἀλιεία τῆς μουρούνας ἐν Νορβηγίᾳ ἐπασχολεῖ 15,000 ἀνθρώπους, 140 πλοῖα σκεπαστά, 6 ἀτιμόπλοια καὶ 1070 ἀνοικτὰ ἀκάτια. Κατὰ τὸ 1889 αἱ ἀλιευθεῖσαι μουρούσαι ἀνῆλθον εἰς 52,000,000.

— Ἡ Βαλτικὴ θάλασσα εἶνα κατ' ἐξοχὴν ἀνάλατος καὶ διὰ τοῦτο δεν δύνανται νὰ ζήσωσιν ἐντὸς αὐτῆς στρεΐδια. Πρὸ τίνος ἐρριφθῆσαν πρὸς δοκιμὴν εἰς τινα ἀκτὴν τῆς Βαλτικῆς 50,000 στρεΐδια μεταφερθέντα ἐκ τῆς Βορείου θαλάσσης, ἀλλὰ μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἀνέσταναν πάντα τὰ ὕστρακα κενά.

— Οἱ Γερμανοὶ προτίθενται νὰ πανηγυρίσωσι τὴν λῆξιν τοῦ 10^{ου} αἰῶνος διὰ παγκοσμίῳ ἐκθέσεως ἐν Βερολίῳ. Ἐσχάτως ὁμοῦ καὶ οἱ Γάλλοι φιλοτιμηθέντες ἤρριξαν νὰ σκέπτονται περὶ ὁμοίας ἐκθέσεως ἐν Παρισίῳ. Τώρα οἱ Γερμανοὶ λέγουσι νὰ προλάβουν τοὺς Γάλλους κατὰ ἐν ἧ δύο ἐτη.

— Νησίς ἔχουσα ἔκτασιν 35 τετραγωνικῶν χιλιομέτρων περίπου, κειμένη κατὰ τὴν 150^{ου} 34' μήκους καὶ 21^{ου} 25' νοτίου πλάτους ὄχι μακρὰν τῆς ἀυστραλικῆς ἀκτῆς, ἐξήφανίσθη ἐσχάτως.

— Ἡ Ἰταλίᾳ ὡς γνωστὸν κατέχει ζηλευτὴν θέσιν ὡς πρὸς τὴν ἐξαγωγήν οἴνων· κατὰ τὸ 1891 ἡ ἐξαγωγή ἀνῆλθεν εἰς 1179192 ἑκατόλιτρα. Οἱ πλεῖστοι τῶν ἰταλικῶν οἴνων εἰσάγονται εἰς Ἑλθετίαν (414,314 ἑκατόλ.) καὶ εἰς Ἀμερικὴν (207,591 ἑκατόλ.).

— Οἱ ἐξ Ἰταλίας μετανάστει ἀνῆλθον κατὰ τὸ 1891 εἰς 294,206 ἧτοι 76,692 περισσότεροι τῶν μεταναστῶν τοῦ 1890.

— Εἰς γάμος ὅστις ἐτελεῖτο ἐσχάτως εἰς χωρίον γερμανικὸν πλησίον τοῦ Βάουτζεν διελύθη αἴφνης, διότι ἐνὸς μετέβαινον οἱ μελλόνουμοι εἰς τὸν ναόν, καθ' ὃδὸν τὸ φόρεμα τῆς νύμφης ἐσπίσθη δύο φορές, αὕτη δὲ θεωρήσασα τοῦτο ὡς κακὸν οἰωνὸν δεν ἠθέλησε κατ' οὐδένα λόγον νὰ τελεσθῆ τὸ μυστήριον.

— Αἱ πέρδικες τῆς Ἐρζεγοβίνης προσεβλήθησαν ἐκ γολέρας ἧτις ἐξολοθρεύει αὐτὰς κατὰ χιλιάδας. Ἀυστριακὸς ψυσιδιφῆς ἔδωκεν εἰς ἀπὸν καὶ εἰς ἱεράκα πτώματα περδικῶν, ἀμφότερα δὲ τὰ ὄρεα ἐξέπνευσαν αὐθωρεί.

— Ἐν Ν. Ὑόρκῃ ὁ ἰατρὸς Μπούγμαν συνελήφθη ὑπὸ τῆς ἀπνομιᾶς ὡς δηλητηριάσας τὴν σύζυγόν του, ἣν εἶχε συζευθῆ συνελθὼν εἰς δευτέραν γάμον. Ὁ ἐνοχὸς ἀπολογούμενος ἰσχυρίσθη ὅτι ἐπράξε τοῦτο διὰ νὰ συζευθῆ τὴν πρώτην γυναῖκά του παρὰ τῆς ὁποίας εἶχε λάβῃ διαζύγιον.

— Ὁ Βουδδισμὸς ἐν Ἰαπωνίᾳ γάνει καθ' ἡμέραν μέγαν ἀριθμὸν ἐκ τῶν ὀπαδῶν του. Εἰς Κυότο, τὴν κατ' ἐξοχὴν ἑδρὰν αὐτοῦ ὑπῆρχον κατὰ τὸ 1877 καὶ βουδδιστὰὶ 3737, ἐνὸς τὴν σήμερον περιορίσθησαν εἰς 3256.

— Τὴν 6]18 ἰουλίου συνῆλθεν ἐν Λευβίᾳ τὸ πρῶτον χρορευτικὸν συνέδριον, τοῦ ὁποίου μετέσχον χοροδιδάσκαλοι καὶ χορευταὶ θεάτρων ἐξ ὅλης τῆς Γερμανίας.

— Κατὰ τὸν παρόντα αἰῶνα, ἧτοι εἰς διαστήμα 92 ἐτῶν, ἡ Ἰσπανία ἤλλαξεν 152 ὑπουργοὺς τῶν Στρατιωτικῶν.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἀρχαιολογικά

Τὸ Βρετανικὸν Μουσεῖον ἡ γόρασε κατ' αὐτὰς δέκα ἀριστουργήματα ἀρχαίας ἐλληνικῆς τέχνης, ἀναγόμενα εἰς τοὺς χρόνους τῆς ἀκμῆς τῆς Ἑλλάδος. Εἶνε δὲ ταῦτα τὰ ἑξῆς: 1) ἀθηναϊκὴ κύλιξ ὑπὸ Σωτάδου, ἔνθα εἰκονίζεται ὁ Πολυεύδης, ἐντεταγμένος ἐν τῷ τάφῳ τοῦ Γαλάκου, υἱοῦ τοῦ Μίνωας· 2)

ἑτέρα κύλιξ ἐπίσης ὑπὸ Σωτάδου, παριστώσα κόρην, δρέπουσαν καρπούς ἐκ μηλέας· 3) ἀγγεῖον τοῦ αὐτοῦ σχήματος, ἔνθα εἰκονίσται ἀνὴρ κρατῶν βακτηρίαν, ἐνώπιον τεραστίου ὄψεως· ἑτέροι τρεῖς κύλικες, κατὰ τὸν τεχνικὸν ῥυθμὸν τοῦ Εὐφρόνιου, φιλοτεχνημέναι, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ τοῦ Καρυλίωνος· 7) στάμνος, παριστῶν τὸν Αἰάντα μαχόμενον πρὸς τὸν Ἑκτορα ἢ τὸν Ἀχιλλέα πρὸς τὸν Μέμνονα, καὶ φέρων τὸ ὄνομα τοῦ τεχνίτου· 8) λευκὴ ἀθηναϊκὴ λήκυθος· 9) λευκὸς ἀλάβαστρος εἰκονίζων δύο νεαροὺς ἀθλητὰς καὶ 10) ἑτερος ἀλάβαστρος ἐρυθρός.

Φιλολογικά

Ὁ Κ. Παπαδόπουλος Κεραμεύς ἐδημοσίευσεν ἐσχάτως ἐν Πετροῦπολεὶ δύο φυλλάδια, περιέχοντα τὸ μὲν τεμάχια ἀγνωστοῦ ἱστορικοῦ περὶ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, τὸ δὲ τεμάχια λεξικῶν σπουδαιότητος, ἐν ᾧ ὑπάρχουσιν ὑπὲρ τὰ τεσσαράκοντα τῶς ἀγνωστα ἀποσπάσματα διαφόρων ἀρχαίων ποιητῶν, καὶ μάλιστα κωμικῶν.

Καλλιτεχνικά

Ἐπὶ τῇ εὐκαχερίᾳ τῆς κατασκευῆς γυφίνων ἀποτυπωμάτων ἀποσταλῆσμένων εἰς τὴν ἐν Σικάγῳ παγκόσμιον ἐκθεσιν, τὸ ἡμέτερον ἐπὶ τῆς Παιδείας ὑπουργεῖον ἔλαβε τὴν ἀπόφασιν νὰ κατασκευάσῃ πολλὰ γύφισα ἐκμαχεῖα τοῦ Ἑρμοῦ τοῦ Πραξιτέλους, πρὸς πώλησιν.

Ἐπιστημονικά

Ἐδημοσιεύθησαν ἐσχάτως δύο ἀξίαι λόγου ἀνακοινώσεις τοῦ κ. Βερνάρδου Ὀρνσταίν, ἀποστράτου γενικοῦ ἀρχιάτρου. Ἡ μία ἐν τῷ Ἰατρικῷ Βήρῳ εἶχε ὡς θέμα τὴν ἀνακεφαλαίωσιν τῶν μακροβιωτικῶν μελετῶν τοῦ κ. Ὀρνσταίν μετὰ παραβολικοῦ πίνακος τῶν ἐν ἔτει 1885 ἀποβιώσαντων ἐν τοῖς 16 νομίσι τοῦ Ἑλληνικοῦ κράτους εἰς ἡλικίαν ἀνωτέρω τῶν 85 ἐτῶν. Τὸ σύνολον αὐτῶν ἀνέρχεται εἰς 1,108, ἐν οἷς 40 εἰς ἡλικίαν 105 — 110 ἐτῶν, δύο δὲ (ἀλλὰ γυναῖκες) εἰς ἡλικίαν ἀνωτέρω τῶν 110 ἐτῶν. Ὁ κ. Ὀρνσταίν ἀποδεικνύει ὅτι τὰ παραδείγματα μακάλῃ μακροβιωτικότητος εἶνε συχνότερα ἐν Ἑλλάδι ἢ ἀλλοῦ τοῦ κόσμου. Ἡ ἑτέρα ἀνακοίνωσις τοῦ κ. Ὀρνσταίν ἐδημοσιεύθη ἐν τῷ περιοδικῷ τῆς ἀνθρωπολογικῆς ἐταιρίας τοῦ Βερολίνου καὶ πραγματεύεται περὶ τοῦ ἐν Τρικάλαις ἀγριανθρώπου, περὶ τοῦ ὁποίου ἐγράφη ἄλλοτε καὶ ἐν τῇ Ἑστίᾳ.

Μουσικά

Ὁ δοῦξ τοῦ Ἐδμεθούργου ἀσχολεῖται εἰς τὴν σύνθεσιν μελοδράματος, τοῦ ὁποίου τὸ κείμενον ἐγραψεν ἡ βασίλισσα τῆς Ρωμοῦνίας. Τὸ ἔργον θὰ παρασταθῆ κατὰ πρώτην φοράν πιθανῶς ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ ἐν Κοβούργῳ θεάτρου.

ΠΑΙΓΝΙΑ

Πρόβλημα παιγνιογράφων

Ἐκ δέσμης παιγνιογράφων ἀκεραίας λαμβάνετε κατὰ τὴν 3 χαρτίαν καὶ θέτετε ἐπάνω εἰς ἕκαστον ἐξ αὐτῶν τὸσα χαρτὰ ἀκόμη ὅσα ἄραυθον ἕνα ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν προστιθέμενος εἰς τὸν ἀριθμὸν τοῦ πρώτου χαρτίου (πεντάρι, τριάρι, ἑπτάρι κλπ. = 5, 3, 7) ἀποτελεῖ ἀθροισμα 20. Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν καὶ τῶν τριῶν μένων εἰς τὴν δέσμη 7 χαρτὰ ἀκόμη. Ποῖον ἦτο τὸ ἀθροισμα τῆς ἀξίως τῶν τριῶν πρώτων χαρτίων;